

ŠANTUNGSKÉ PROBUZENÍ

CHARLES L. CULPEPPER

PROLOG

Čínskou historii lze sledovat téměř pět tisíc let do minulosti. Ale jen v několika posledních stoletích je Čína blíže spojená se západním světem. Během osmnáctého a devatenáctého století pokrok Západu přitahoval čínskou pozornost a Čína si začala uvědomovat svou vlastní zaostalost. Pokrokoví Číňané uznali, že jejich země může udržet krok se světem jen tak, že opustí své zastaralé názory a vyprostí se z izolacionismu staré Říše středu.

Jeden z těchto mladých mužů, Dr. Sunjatsen, navštívil Spojené státy a hluboce na něho zapůsobily demokratické principy Abrahama Lincolna. V roce 1911 založil Čínskou republiku, ale jen s dílčím úspěchem. Čína byla na dlouhou dobu rozdělena na oblasti, které ovládali generálové, a ti se snažili podporovat rozdělení.

Sunjatsen hledal pomoc od Anglie a Spojených států. Když tyto pokusy selhaly, obrátil se k Rusku, které poskytlo pouze omezené válečné prostředky, ale zaplavilo Čínu propagandou. Jejich oblíbený cíl byli studenti. Říkali jim, že jedinou nadějí Číny, aby se stala národem, je odvrhnout západní vliv: kapitalisty, imperialisty a křesťany.

Do roku 1925 měl Sunjatsen dobře vyzbrojenou armádu. Tato armáda vyšla z jižní Číny vedená maršálem Čankajškem a usilovala o svržení místních vojenských vládců, aby celá Čína mohla být sjednocena pod národní vládou. Nacionalistická armáda dosáhla v roce 1927 Nankingu. Násilné události v Nankingu znepokojily americkou vládu a americký konzul svolal všechny misionáře do přístavních měst Chefoo a Tsingtau, aby se připravili na možnou nouzovou evakuaci.

Celá země byla ve zmatku a právě v této chvíli misionáři a církevní představitelé v Číně začali cítit velkou duchovní nouzi. Církev byla studená a apatická, mnohé byly prostě mrtvé. Duchovní podmínky byly tak špatné, že mnozí misionáři rezignovali. Něco se muselo stát.

Situace byla zvláště těžká pro mou ženu Olu a mě. O deset let dříve ji postihla nemoc zřetelně zrakového nervu. Lékař v San Antoniu v Texasu ji léčil několik měsíců a podařilo se mu snížit bolest a nemoc stabilizovat. Ale vidění v jednom oku bylo zřejmě poškozeno trvale. S pomocí brýlí viděla dobře. Několik měsíců před krizí v Nankingu její oči zeslábly a bolest se vrátila. Lékař misie jí doporučil navštívit nemocnici Rockefellerovy nadace v Pekingu. Oční specialista, Rakušan, zkoumal oči, ale nemohl udělat o mnoho víc, než předepsat jiné brýle.

V Chefoo ji oči začaly zase trápit. Frustrace z toho, že jsme uprchlíky daleko od našeho domova, byla bolestná sama o sobě. Ale její nemoc přidávala nový rozměr bezmocnosti našich ztrápených životů. Bez ohledu na obtíže jsme pokračovali v naší službě křesťanům a ve svědectví masám v Chefoo. V té době jsme požádali slečnu Jane Lideovou, další misionářku jižních baptistů, o sérii biblických poselství na téma „Kristus, náš život“. A slečnu Marii Monsenovou, norskou evangelikální lutheránku, rovněž uprchlíka v Chefoo, jsme vyzvali, aby s námi sdílela své svědectví. Slečna Monsenová svědčila o neobvyklých zkušenostech s biblickým vyučováním a hlásáním evangelia. Viděla uzdravení nemocných. Přestože obvykle nemluvila o uzdravování, na žádost misionářů vyprávěla o zkušenostech se zázraky.

Když slečna Monsenová vydala své svědectví, Ola začala mít dojem, že by měla jít a promluvit si s ní o svém poškození zraku. Domluvili jsme si schůzku a šli do jejího bytu. Když jsme se setkali u dveří, první otázka slečny Monsenové zněla: „Bratře Culpeppere, byl jste naplněn Duchem svatým?“ Zakoktal jsem neurčitou odpověď. Když rozeznala mou nejistotu, citlivě vyprávěla svoji osobní zkušenost z doby před patnácti lety, kdy se modlila a dostala zaslíbeného Ducha svatého, jak je napsáno v listu Galatským 3:14. Po dvouhodinové návštěvě jsme naléhali, aby přišla k nám domů a modlila se za oči Oly.

Tu noc jsme byli hluboce rozrušeni. Modlitba za uzdravení se nám baptistům nezdála ortodoxní. Ale přečetli jsme list Jakubův 5:14-16 a byli velmi povzbuzeni. Zvláště slova „vyznávejte své hříchy“ pronikla do mého srdce. Stravující poznání, že naše srdce musí být zcela otevřené Bohu, prostoupilo všechny naše smysly. Začal jsem cítit, že se Pán chystá pro nás udělat něco velkého. Druhý den ráno přišlo k nám domů na modlitby asi 20 lidí. Cítili jsme elektrizující vzrušení, pocit, že

Bůh nás připravuje na něco, co jsme nikdy předtím nepoznali. Po několika hodinách modliteb se zdálo, že jsme všichni zcela sjednoceni v duchu. Najednou si Ola sundala brýle a odložila je. Postupoval jsem podle pokynů z listu Jakubova a pomazal ji olejem. Pak jsme všichni poklekli a pokračovali v modlitbě. Bylo to, jako by Bůh vešel do místnosti. Všichni se modlili nahlas. Cítili jsme, že nebe sestoupilo dolů a sláva naplnila naše duše.

Když jsme se modlili, dva čínští kuchaři z obou misijních sídel v Chefoo vešli do místnosti. Bylo všeobecně známé, že se navzájem nenávidí. Ale jak moc božího Svatého ducha pracovala, přistoupili k sobě, přiznali svou nenávisť, prosili o odpuštění a přijali Krista jako osobního spasitele.

Uprostřed naší radosti ze spásy kuchařů jsme úplně zapomněli na oči Oly. Pak si někdo vzpomněl a zeptal se jí: „A co vaše oči?“ Opověděla: „Cítím se dobře a bolest je pryč.“

Už se to nikdy nevrátilo. To byl nejúžasnější zážitek v našich životech. Nikdy jsme nepoznali takovou duchovní radost. Události těch dnů v Chefoo byly předehrou k velkému Šantungskému probuzení.

KAPITOLA PRVNÍ STÍN MOCNÉ SKÁLY

Ve dnech, které následovaly po uzdravení Oly, napětí ve vnitrozemí začalo klesat a my jsme se připravili k návratu na naši misijní stanici. Po návratu domů mě stále zneklidňovala otázka slečny Monsenové, kterou mi položila: „Už jste byl naplněn Duchem svatým?“ Ten den v jejím bytě jsem neznal odpověď. Nyní, sám doma, jsem se rozhodl, že musím hledat v Písmu, abych viděl, co Bible učí o plnosti Ducha svatého. Tak jsem začal velký duchovní úkol, který měl trvat čtyři roky.

Hlad po poznání hlubšího duchovního života byl mezi misionáři v Číně běžný. Ovlivňoval každý okamžik každého dne a vedl nás skrze duchovní poušť vnitřního zmatku a krize. Místní války, komunisty vyvolané nepokoje, nájezdy banditů a jiné události nám ukázaly, jak malý pokrok při evangelizaci Číny dosáhli Sunjatsen nebo misionáři.

Uvědomili jsme si, že musíme přezkoumat základy, a v době po krizi roku 1927 jsme to dělali. Nejprve jsme do hloubky zkoumali naše vlastní duchovní životy. Potom jsme se s rozčarováním dívali na čínské církve. Podrobně jsme o našich obavách diskutovali, když se Severočínská misie (organizace misionářů jižních baptistů) setkala v Chefoo v roce 1930. Tři čínští evangelisté přinesli skličující zprávy o práci v „mrtvých“ církvích. Slova zoufalství a duchovního hladu prostupovala jejich poselství.

Jeden misionář upozornil shromáždění, že v Severočínské asociaci nejméně sedmdesát církví „zemřelo“. Další misionář vyprávěl o svých obavách o čínské křesťany. Cítil, že mnozí přijali Boží milost jako vnější nátěr, který jen „kryje“ jejich hříchy a ty zůstávají neodpuštěné.

Náš neznámější čínský evangelista, na pokraji zoufalství z práce, které se zdála beznadějná, zopakoval stejné obavy. Řekl shromáždění, že cítí, že více než 1000 členů církve konvertovalo ke křesťanství a ne ke Kristu.

Pokud by zahraniční misie byly pouhým lidským projektem, konec Severočínské misie by byl na dohled. Ale uvědomili jsme si, že Bůh poslal Marii Monsenovou, aby nás nasměroval na správnou cestu. Své první misijní roky Marie Monsenová strávila hlavně jako biblický učitel členů církve. Ale po 14 letech nabyla přesvědčení, že většina členů církve nikdy neprožila znovuzrození. Zároveň rozeznala svoji vlastní povrchnost a zatoužila po duchovní síle, potřebné k účinnému svědectví. Zaměřila naději na Galatským 3:14 a modlila se celý den a dlouho do noci za zaslíbeného Ducha svatého. Celý čas, kdy se modlila, cítila, jak se moc Satana vysmívá její prosbě a říká jí, že není hodna takového požehnání. Nakonec, nedlouho před půlnocí, její oči padly na 13. verš: „Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás.“

Když přečetla toto ujištění, otevřela své srdce Bohu a Duch svatý zaplavil její duši! Byla přemožena radostí, začala zpívat a chválit Boha a pokračovala, dokud se její hlas nevyčerpá. Pak šla k malým varhanám a hrála hymny po zbytek noci.

Posílena touto zkušeností, slečna Monsenová upevnila svůj život v centru Boží vůle a bojovala proti duchovní povrchnosti. Povzbuzeni příkladem slečny Monsenové další muži a ženy začali nacházet sílu. Ukázalo se, že Bůh ji pozvedl, aby odkryla duchovní otupělost a slabost mezi křesťany v severní Číně. Duchovní moc se nadále prohlubovala. Mnoho z misionářů jižních baptistů se zúčastnilo konference v Peh Ta Ho a slyšelo Dr. Jonathana Gofortha, váženého misionáře v Číně, a další, kteří hovořili na téma modlitby a hlubšího duchovního života. Misionáři pak objížděli konference v Číně a snažili se rozdmýchat duchovní oheň. Hledali a nacházeli hlubší osobní oddanost Kristu a pak konfrontovali

církve poselstvími pojmenovanými „Kristus je můj život“, založenými na Koloským 3: 3,4. Bylo čím dál více zřejmé, že mnoho lidí se stalo nespokojenými s duchovním chladem a apatií církví a misie. Kamkoliv přišli, povzbuzovali své spolupracovníky, aby se zapojili do modliteb za duše. Na podzim roku 1931 jedna misionářka začala učit třídu vysoké školy knize Skutků. Důraz na osobu a moc Ducha svatého při získávání duší ji přivedl k uvědomění si vlastního nedostatku síly. Hledala a Boží sílu našla. Když se ostatní misionáři dověděli, že jeden z jejich spolupracovníků obdržel plnost Ducha svatého, i oni zatoužili po této nové zkušenosti. Sucho bylo prolomeno a Duch Boží vylit tak, jak On zaslíbil. V červnu 1932 dvacet čtyři misionářů a mnoho čínských křesťanských vedoucích zažilo osobní přítomnost Ducha svatého, radovali se v novém životě a viděli rozvoj jejich dříve duchovně mrtvých církví.

KAPITOLA DRUHÁ: ZÁKLAD -ZNOVUZROZENÍ

V listopadu 1930 jsem jel se slečnou Monsenovou a několika dalšími misionáři z jedné misijní stanice do druhé a rozmlouvali jsme o misijní práci v Číně. „Velké probuzení se blíží a začne v Severočínské misii“, řekla mi slečna Monsenová.

„Proč to říkáte?“ zeptal jsem se.

„Protože Bůh má smlouvu se svým lidem,“ odpověděla. „Je to stejně pravdivé dnes, jako když ji vyhlásil. Rekl: Když se můj lid, který se nazývá mým jménem, pokorí a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi.“ (2. Par 7:14).

Pokračovala: „Věřím, že se Bůh chystá poslat probuzení vám a vašim lidem, protože jste splnili tyto čtyři podmínky.“

Jak slečna Monsenová předpovídala, probuzení přišlo. Trvalo roky, než jižní baptisté v Číně splnili čtyři podmínky, které slečna Monsenová zmínila.

Začátek nového probuzení přišel se sérií přípravných setkání v průběhu roku 1927, vedených slečnou Monsenovou. Pán ji hodně používal v naší misii během následujících let. Její poselství zdůraznilo vážnost hříchu a důležitost znovuzrození a vyústilo v hluboké osobní poznání hříchu, hledání hlubšího duchovního života, modlitbu za probuzení pro celou Čínu, novou bázeň před Božím slovem a usmíření mezi věřícími.

Navštěvovala misijní stanice a církve a vydávala své svědectví. Po každé službě dávala Číňanům i misionářům stejnou zkoumavou otázku: „Jste znovuzrozen?“ Touto otázkou některé urazila a jiné rozhněvala. Ale nešetřila nikoho, ptala se stejně kazatelů, jáhnů, misionářů i ostatních. Když jejich hněv ustoupil, Duch svatý začal zkoumat srdce. Lidé zjistili a přiznali, že nebyli znovuzrozeni.

Mnozí dávali na tu spalující otázku směšné odpovědi. Jeden řekl: „Kázal jsem po celá léta.“ Další odpověděl: „To člověk nemůže vědět, dokud nezemře.“ V jedné církvi zjistila, že nikdo z jáhnů pojem znovuzrození nechápe jasně. Probuzení se proto vyvinulo ve sklizeň znovuzrozených jak z řad členů církve, tak i nečlenů.

Shromáždění se vyhýbala senzacechtivosti. Slečna Crawfordová napsala: „Slečna Monsenová sama je jedním z nejtěšších řečníků, jaké jsem kdy slyšela. Zpěv byl velmi špatný, žádná výzva pro veřejné rozhodnutí, pouze tichá otázka: Už jste byli znovuzrozeni?“ Slečna Crawfordová citovala z dopisu jednoho misionáře: „Všechno bylo tak tiché. Nebýt nádherného ducha modlitby a občasných svědectví, žádný neznaný návštěvník by nevěřil, že jsme byli uprostřed probuzení.“

Misijní zdravotní sestra oznámila, že se pokusila zjistit, proč nikdy předtím nepoznala spasení. Byla vychována pod přísným důrazem na náboženské povinnosti, ale nikdy si neuvědomila, že spoléhá spíše na skutky, že kvůli nim bude spasena, než na víru. Její domácí náboženská výchova byla důkladná, učila se o Bohu a o špatnosti hříchu. Chodila ráda do církve, učila se nazpaměť biblické verše a dokonce dostala odpovědi na modlitby.

Evangelium slyšela od dětství a dokonce si uvědomila, že zhřešila. Ale dosud nikdy neprožila skutečnou spásu. Když dostala nový život v Kristu, řekla o určitém zážitku, který ji trápil od dětství. Ukradla 25 centů sousedovi a pak lhala, když se jí matka na to zeptala. Mnohokrát se jí Bůh snažil přimět k přiznání, ale strach z trestu jí zabránil poslechnout. Později to byly pýcha a strach, že bude odhalena jako zloděj, co zabránilo jejímu přiznání. Vstoupila do církve, když jí bylo třináct. Při křtu se tiše modlila k Bohu: „Ať tato voda smyje hřích pryč.“ Ale to se nestalo.

V roce 1922, když dokončila vysokou školu a vzdělání zdravotní sestry, byla vyslána jako misionář jižních baptistů do Číny bez jakýchkoliv výhrad k hloubce jejího křesťanství.

Na shromáždění, které navštívila, každý člověk dostal otázku, jestli má skutečné společenství s Pánem, a byl pobízen, aby trávil čas o samotě s Ním, dokud nebude vnímat Jeho přítomnost. Mladá sestra tak učinila, ale když začala vnímat Boží přítomnost, vyděsila se, vyskočila a utekla. Později řekla:

„Nesnesla bych tu přítomnost. Věděla jsem pak, co musím udělat. Musela jsem vrátit těch 25 centů sousedovi. Řekla jsem Bohu, že se přiznám své matce, až pojedu domů na dovolenku. Přišlo pak trochu pokoje.“ Avšak když odjela na dovolenku, neměla dostatek odvahy.

Vrátila se do Číny v roce, kdy pořádala shromáždění slečna Monsenová. Zpočátku se nechtěla zúčastnit, ale jeden misionář jí poradil, aby se modlila: „Pane, pošli probuzení a začni u mě.“ Když shromáždění začalo, doufala, že slečna Monsenová nebude klást otázku: „Jste znovuzrození?“

Ale během shromáždění slečna Monsenová požádala misionáře, aby jí pomohli v osobním svědectví a ptali se Číňanů, jestli jsou znovuzrození. Když to mladá sestra jedno ráno udělala, jak promluvila, začala se dusit. Přiznala, že její srdce řeklo: „Sama nejsi znovuzrozená, jak se můžeš ptát druhých?“

Až do středy se cítila mizerně, ale snažila se vypadat šťastně a nepřestávala zpívat. Utěšovala se myšlenkou, že zpěv Slova znamená, že byla spasena. Měla v úmyslu jít na odpolední setkání se slečnou Monsenovou, aby se svěřila se svým problémem. Když ale slečnu Monsenovou oslovila, ta odpověděla: „Ne, já jdu s někým jiným.“

Mladá sestra šla domů sklíčená, věřila, že už není pomoci. Snědla večeri a pak šla do nemocnice k modlitbám s ostatními sestrami. Když se vrátila domů, byla sama ve velkém domě. Klekla si vedle postele a modlila se: „Pane, nevím, jestli jsem spasená nebo ne, ale Ty to víš. Chci mít všechno v pořádku s Tebou i s lidmi. Prosím, ukaž mi, co je špatně.“

Ukázala se jí tma jejích hříchů. Vykřikla: „Co mám dělat?“ Vzápětí byla tíha odstraněna a přijala pokoj spasení. Prožitek jejího spasení už dále neobklopovaly otazníky.

Okamžitě šla dolů, aby našla kopii „Vzácných zaslíbení“ v čínštině. Vyhledala ta zaslíbení v angličtině a napsala je do zadní části své bible, protože si uvědomila, že jsou to ta nejcennější slova, jaká kdy poznala. Pak napsala dopis domů a vyznala, jak špatným příkladem byla své rodině a přátelům. Poslala dolar na zaplacení 25 centů, které ukradla. V té chvíli se pro ni Bible stala novou knihou a ona věděla, že je novým člověkem v Kristu.

Rozhodné modlitby za klíčové lidi v každé církvi doprovázely všechna probuzení slečny Monsenové. Na shromáždění v Tsinanu byla klíčovou osobou manželka pastora, mladá, živá žena, která vystudovala misijní střední školu a měla za sebou několik let vyučování v semináři. Zнала Bibli, ale byla na modlitebních seznamech několika skupin misionářů, kteří nevěřili, že je spasená.

Mladá žena později řekla: „Když se mě slečna Monsenová zeptala: Jste znovuzrozená? Snažila jsem se ujistit jí i sama sebe, že jsem. O dva týdny dříve jsem něco prožila při modlitbě za mého nemocného manžela. Myslela jsem, že to byl zážitek znovuzrození. Než přešel týden, věděla jsem, že nebyl.“

Den za dnem, když slyšela poselství o hříchu, její vlastní hříchy se jí ukazovaly bolestivě jasně.

Najednou si uvědomila, že musí jít ke Kristu s vyznáním a dostat odpuštění. Uvědomila si hříchy nenávisti ke svému prvnímu dítěti, protože chtěla více diplom než dítě.

Během posledního shromáždění se vzdala své tvrdohlavé pýchy a radost a pokoj pak přišly spolu s ujištěním o odpuštění hříchů. Později svědčila před celou církví a vyznala, že jim byla špatným příkladem.

Mnoho příkladů duchovního obživení může být vybráno z výsledků „Probuzení znovuzrození“ slečny Monsenové. Například jedna škola měla dvě přitažlivé učitelky. Slečna Liu byla pro Američany zvláště atraktivní pro své ostře řezané rysy, vlnité vlasy a oči, které zářily energií a upřímností. Z těchto dvou učitelek ona první měla určitý duchovní zážitek. Shromáždění na ni zprvu nijak nezapůsobila a myslela si, že slečna Monsenová neměla právo se jí ptát, jestli je znovuzrozená. Pak byla hluboce usvědčena ze své viny a uviděla svoji nespravedlivost před Bohem. Její pýcha, zkaženost, světskost a nenávist na ni těžce dolehly.

Ačkoli byla formálním křesťanem od dětství a navštěvovala misijní školy, žádná skutečná změna se v jejím životě neodehrála. Později řekla: „Několikrát jsem byla povzbuzena dobrým kázáním a byla rozhodnuta nehřešit a polepšit se, ale pokračovala jsem v hříchu.“

Během posledních let na střední škole byla vystavena propagandě proti cizincům a začala věřit, že církev je „imperální nástroj“, že modlitba je prázdná a Bible byla napsána lidmi bez božského vedení.

Neměla nejmenší ponětí o znovuzrození a věděla velmi málo o Bohu.

Když si uvědomila své hříchy, poznala, že chce život v Kristu. Klekla si a vyznávala své hříchy jeden po druhém Pánu. Pak nechala Ducha svatého pracovat ve svém srdci a dostala nový život.

Později řekla: „Za 23 let svého života jsem nikdy nebyla tak šťastná. Moje nohy nemohly zůstat na zemi a mé srdce bylo tak lehké. Věděla jsem, že Ježíš je živý Pán, který osvobozuje hříšníky.“

Druhá učitelka byla upjatější, staromódní a z vyšší třídy. První shromáždění se jí nedotkla, ale během druhého týdne poselství s vyučováním o hříchu odstranilo štít její odměřenosti. Po shromáždění řekla: „Usvědčení se usadilo na mém srdci jako mrak, který jsem nemohla snést. Téměř jsem musela běžet pro křesťanskou pracovníci a požádat ji, aby mi pomohla se modlit.“

Jeden misionář řekl, že kázat během probuzení byl čas radosti. Našel mnoho dychtivých posluchačů a bylo snadné jim kázat. Pán je připravil pro shromáždění skrze dny modliteb. Kromě členů sboru se asi 50 zaměstnanců účastnilo shromáždění a Duch svatý byl přítomen od samého počátku. Lidem, kteří byli pod usvědčením z hříchu, soukromě a tiše radili ti, kteří již byli spaseni.

Jeden mladý muž, zaměstnanec misie, se snažil oklamat sám sebe a ostatní a trval na tom, že je spasen. Ducha svatého ale oklamat nemohl. Jednou v noci tento zdravý mladý muž náhle padl na zem na dvoře a musel být odnesen. Byl ztuhlý, modrý a studený. Znepokojení přátelé poklekli po jeho boku a modlili se. Misionář ho vybízel, aby rychle vyznal své hříchy. Jakmile mohl otevřít ústa, hříchy vyznal, přijal odpuštění a znovu se postavil na nohy.

Jeden starý, zatvrzelý hříšník nemohl jednoho večera zůstat sedět. Vstal, postavil se před církev a vyznával svůj život v hříchu. Do té doby žádné veřejné doznání nebylo učiněno. Vyznával, jako by k tomu byl nucen. Náhle se atmosféra změnila a církev se zdála naplněná zlem. Během vyznávání byl stále tvrdý, chladný a zdánlivě beze změny. Ale ti, kdo byli na shromáždění přítomni, se za něho modlili, a během noci byl obrácen. Druhý den byl změněný. Slzy mu tekly po tvářích a svědčil, že byl vysvobozen.

Jeden z misionářů na setkání řekl: „Téměř všichni naši pracovníci jsou nyní spaseni.“ Ale další odpověděl: „Nebud'te si příliš jistí. Poznáme to podle jejich činů.“ Duch svatý pracoval v srdcích mnoha z nich, a oni si navzájem pomáhali projít těmito zkušenostmi.

Další misionář napsal, že jeho církev se modlila celé roky, aby zvláštní služebník byl poslán do Pingtu. Když přišla slečna Monsenová, probuzení, za které se modlili, začalo. Velké množství pastorů, evangelistů, pracovníků a studentů naplnilo velký kostel. Když bylo předáváno biblické učení o hříchu, Duch svatý vypálil toto poselství hluboko do každého srdce. Svatý pokoj naplnil kostel. Ti, kteří byli spaseni na nedávných shromážděních v jiných oblastech, svým svědectvím významně přispívali k účinku služby. Známý pedagog, absolvent americké vysoké školy, dal zvláště působivé svědectví. Řekl, že byl „naotzu“ (mozkovým) křesťanem 10 let předtím, než byl spasen.

Na stejném shromáždění se slečna Monsenová zeptala jednoho z mužů, který seděl vpředu, jestli je znovuzrozen.

„Ano!“ odpověděl rychle. Pečlivě si prohlížela jeho tvář. Později řekla, že měl „oči mrtvého muže“.

Když poslouchal na následujících shromážděních, Duch svatý na něm začal pracovat. Začal pochybovat o svém spasení a znovuzrození. Rozhodl se, že to musí vědět jistě, a tak požádal přítele, aby se s ním modlil. Když se společně modlili, řekl: „Pane, udělám všechno, co mi řekneš, abych udělal, jen když dostanu pokoj.“ Duch svatý ho usvědčil z jeho hříchů, a když je začal vyznávat Bohu, Pán mu řekl, aby je vyznal svému příteli. Satan se snažil tomu zabránit, říkal, že není třeba ztratit tvář tím, že se přizná ostatním. Ale muž věděl, že zachování si tváře nelze srovnávat s věčným životem. Vyznal se svému příteli a přišly pokoj a radost.

Další zajímavý zážitek měl starší učitel v dívčí škole. Připojil se k církvi, ale byl jen formálním křesťanem. Byl učencem starého stylu, studoval rozsáhle čínskou i západní historii a přečetl se zájmem celou Bibli. Když slečna Monsenová začala svá shromáždění, věřil, že má nějakou hypnotickou moc. Myslel si, že osobní pracovníci prostě strhávají pozornost na ni tím, že se ptají lidí, jestli jsou spaseni. Třetí den se rozhodl, že slečna Monsenová zná psychologii. Pátý den měl poznat pravdu o Bohu, a zda on sám je, nebo není opravdovým hříšníkem.

Ve skutečnosti si myslel, že nemá žádné hříchy. Druhý den v noci ve 2 hodiny se probudil a začal se modlit. Když se modlil, jeho hříchy se objevovaly před ním jeden po druhém. Vzal kus papíru a odshora dolů napsal každý z nich. Když se na ně podíval, začal pochybovat. Usoudil, že to byla jen jeho vlastní mysl a Duch svatý s tím nemá nic společného. Ale chtěl mít jistotu, a tak se modlil: „Bože, jestli jsi Bůh, a jestli slečna Monsenová nedělá svou práci ze své vlastní síly a jestli krev, kterou Ježíš prolil na kříži, může smýt mé hříchy, a pokud tyto hříchy, které mi přišly, jsou usvědčením od Ducha svatého, pak

vyznám všechno a prosím, abys mi dal pokoj. Pak budu vědět, že jsi Bůh.“ Pokoj přišel a s jistotou, že Bůh je pravý, živý Bůh, pokračoval v modlitbách.

Vynikající učitelka v chlapecké škole byla také spasena. Pán ji použil, aby vedla ostatní učitelky k jasnému odevzdání se Kristu.

Jeden misionář napsal v dopise přátelům: „Probuzení stále pokračuje a cítíme, že je to jen začátek. Duše jsou zachraňovány každý den.“

Misionář z Laiyangu napsal: „Vy, kteří jste se modlili za shromáždění v Laiyangu, se jistě rádi dozvíte, že Duch svatý je přítomen a mocně usvědčuje a zachraňuje lidi. Když pan Li přijel do Laichow a našel některé ze svých přátel radovat se ze znovuzrození, poznal, že taková svoboda a radost je něčím, co nikdy nezažil. Se zarmouceným srdcem plakal a modlil se po většinu noci. Druhý den se vrátil do Laiyangu jako zkroušený muž. První služba zvětšila jeho trápení, ale Duch svatý dokončil své dílo. Večer na druhý den, poté, co upřímně vyznal své hříchy před Pánem, pan Li našel pokoj.“

Kuchař misie byl také spasen během shromáždění v Laichow. Šel do Laiyangu vařit pro naši skupinu a přišel těsně před koncem prvního shromáždění. Dříve žil v Laiyangu a byl věrným a dobře známým členem církve. Když se modlil závěrečnou modlitbu, každý z jeho slov viděl, že byl zázračně změněn. Jeden muž toužil zjistit, co se stalo, následoval ho domů a sedl si v kuchyni. Vyptával se na tento „nový život“, zatímco kuchař připravoval večeři. Po každé službě se osm evangelistů shromáždilo okolo něho a chtěli vědět, jak by také oni mohli dostat takovou radost. Jednoho dne v modlitbě řekl: „Pane, děkuji Ti, že teď já nejsem já.“ Byl vskutku novým člověkem v Kristu.

Další evangelista, velký, dobře vyhlížející chlapík jménem Li, vypadal po prvním dnu rozrušen, a jak plynuly další dny, trápil se víc a víc. Ale během jedné ze služeb byl skutečně obrácen. Později ve svém svědectví řekl, že nikdy předtím si neuvědomil, že má nějaký hřích. Nebál se setkání s Bohem, protože si nebyl vědom, že by něco potřeboval. Avšak když došel k porozumění, byl ochoten přijmout Krista a pokorně vyznával své hříchy.

V roce 1930 na setkání misie v Chefoo zaznívaly zoufalé zprávy. Sklíčená poselství odrážela nespokojenost mezi misionáři, kteří je předkládali. Na setkání roku 1931 byla vidět jen malá změna, ale zdálo se, že tam byla touha po duchovní moci.

Ale rok 1932 byl zcela odlišný. Hospodářská krize ve Spojených státech hrozila, že zahraniční misie bude nemožná. Misionáři na dovolence byli požádáni, aby dočasně hledali jinou práci. Tyto potíže však nezasáhly severní Čínu. Misijní zpráva roku 1932 ukazuje, že probuzení, která slečna Monsenová předpovídala, už přišlo.

Zpráva z Hwanghsieny říkala, že každý na fakultě severočínského baptistického teologického semináře a biblické školy byl naplněn Duchem svatým. Byla to nová škola. Stejně tak zaměstnanci nemocnice Warren Memorial Hospital byli nádherně pozhnání během jejich jarního probuzení. Mnozí z pracovníků byl spaseni a jiní byli naplněni Duchem svatým.

V Tsinanu bylo v roce 1932 spaseno více lidí než v kterémkoli jiném roce v historii práce v této oblasti. Církve dosáhly nových duchovních výšin. Téměř každý z kazatelů, učitelů a misionářů žil hlubším životem a každý z nich začal mít skutečné vítězství a moc ve svém životě.

V Harbinu, který byl dějištěm prudkých bojů s komunisty, byl postaven nový kostel. Zanedlouho malá stavba pro členy církve nestačila a museli se přestěhovat do většího sálu.

Zpráva z Laichow-Laiyangu uvedla: „Toto je skutečně jeden z našich nejlepších roků v Číně. Čirá radost a blaženost z tohoto nového, nádherného, intimního společenství, do kterého nás přenesl sám oslavený Spasitel, je nad možností lidského vyjádření.“

KAPITOLA TŘETÍ: PROBUZENÍ SE ŠÍŘÍ

Jedna z nejvíce povzbuzujících zpráv, které jsme dostali, přišla z Pingtu. Misionář napsal: „Bůh přidává denně ke své církvi. Odhadujeme, že 3000 lidí bylo v tomto roce spaseno. Měli jsme asi 900 křtů a další na křest čekají. Skutky Ducha svatého se dějí znovu pozoruhodným způsobem přímo v našem středu.“ Další zprávy poskytují příklady, co se dělo v celé provincii Šantung v roce 1932. Do jednoho jsem byl zapojený osobně.

V den, kdy se mě slečna Monsenová zeptala: „Byl jste naplněn Duchem svatým?“, jsem jí nemohl odpovědět. Když jsem se vrátil z Chefoo na svoji stanici, rozhodl jsem se zjistit, co říká Bible o plnosti Ducha svatého. Při tomto hledání se Bible stala pro mě novou knihou. Nechtěl jsem ji odložit ani kvůli

jídla a spánku. Na jídle a spánku mi nezáleželo, chtěl jsem jenom číst Bibli. Bral jsem Bibli ke stolu i do postele. Můj čínský kuchař si myslel, že jsem nemocný, protože jsem přišel ke stolu, ale nejedl jsem. Jen jsem tam seděl a četl. Trochu jsem ukousl a zase četl.

Po asi týdnů intenzivního čtení Bible a studia týkajícího se Ducha svatého jsem věřil, že vím, co učí o plnosti Ducha svatého. Požádal jsem Pána, aby mě naplnil také.

Když jsem se za to vážně modlil, Bůh mi náhle odhalil vzpomínku, která mě polekala, na hřích, kterého jsem se dopustil před 10 lety, kdy jsem byl studentem na Baylor University ve Waco v Texasu. Během studia jsem pracoval v kantýně, účtoval jsem a vychystával jídlo. V neděli mnoho obyvatel Waco přicházelo do areálu univerzity na večeri. Jednou v neděli přišla rodina, kterou jsem neznal. Byli na začátku fronty, a když jsem spočítal cenu, muž mi dal desetidolarovou bankovku. Jejich účet činil něco málo přes čtyři dolary a já jsem neměl dost peněz na vrácení. Řekl: „Půjdem se najíst a já se vrátím, až budete mít nazpátek.“ Musel zapomenout, protože odešel, aniž si peníze vyzvedl.

Nechával jsem si tu částku několik týdnů. Pak jsem jednoho dne dostal telegram z domova, že jedna z mých sester zemřela. Neměl jsem peníze na jízdenku na vlak domů, tak jsem použil těch šest dolarů a myslel jsem, že je vrátím později. Avšak ten člověk se nikdy nevrátil a já jsem na to zapomněl. Může se to zdát jako maličkost, ale Duch svatý mi ten den v Číně ukázal, že to byla krádež.

Řekl jsem Pánu, že dám desetinásobek té částky na sirotčinec nebo na jinou církevní práci, ale neklid v mém srdci zůstal. Zdálo se, že mě vede, abych napsal Dr. Samuelu Palmeru Brooksovi, který byl tehdy prezident univerzity, a sdělil mu celý příběh. Necítil jsem, že bych to dokázal udělat. Dr. Brooks věřil, že jsem hodný chlapec, a myslel jsem si, že kdybych přiznal, co se stalo, bude si myslet, že jsem nečestný. Ale zdálo se, že Pán říká: „Dobře! Jen běž dál a zakryj to. Nikdo se to nikdy nedozví. Můžeš jít dál a být formální misionář, ale nedám na tebe svou pečeť a nedám ti plnost svého Ducha.“ Tolik jsem toužil po Boží moci a jeho přijetí, že jsem věděl, že bez toho bych nemohl být šťastný.

Satan se mě snažil odradit. V tichých hodinách mi namlouval, že když napíšu, Dr. Brooks to nahlásí radě zahraniční misie a oni mě přestanou platit. Naznačoval, že budu ponechán v Číně se svou ženou a dětmi bez jakéhokoli příjmu. Byl jsem vylekaný, snažil jsem se modlit a přel se s Pánem. Ale jediná odpověď, kterou jsem dostal, byla: „Napiš a vyznej.“ Protože Pán se stal mou silou, dopis jsem napsal. Sdělil jsem Dr. Brooksovi, co jsem udělal. Napsal jsem mu, že nejsem hoden být absolvent Baylor University, a když to bude považovat za správné, může odebrat můj diplom. Přiložil jsem peníze na zaplacení toho, co jsem si vzal. Po odeslání obálky jsem najednou pocítil pokoj a mohl se modlit s čistým svědomím.

Dva měsíce trvalo, než pomalou lodní poštou přišla odpověď od Dr. Brookse. Srdce mi bušilo, když jsem otevřel dopis a začal číst. Ujistil mě, že Baylor University mi nechce odebrat diplom. Řekl, že si zasloužím být jedním z jeho studentů více než kdykoliv jindy v mém životě. Řekl, že si přeje, aby všichni jeho studenti udělali, co jsem udělal já, a dali do pořádku věci s Bohem. Radoval jsem se a náhle jsem si vzpomněl, že Bible říká, že ďábel je lhář. Snažil se mi zabránit, abych udělal, k čemu mě Pán vyzýval, takže bych nenašel pokoj s Bohem.

Tato zkušenost byla velkým zlomem v mém životě. Jsem si jist, že kdybych se jednoduše ve větší míře poddal biblickému učení, byl bych naplněn Duchem svatým už tehdy. Ale Bůh měl pro mě mnohem více lekcí. Musel jsem napsat další dopisy, abych dal do pořádku ostatní hříchy.

Duch svatý se neomezil na mě samotného. Jednal téměř se všemi misionáři v naší Severočínské misii, kde jich v té době bylo asi padesát. Všichni jsme začali období sebezpytující touhy po Boží očistné síle. Tento duch hledání a modlitby pokračoval. Když jsme se sešli v Tsingtao na setkání misie v červnu 1931, většina z nás tak toužila po duchovním požehnání, že jsme nechtěli postupovat obvyklým způsobem, projednávat žádosti jednotlivých stanic a posílat ty nutné pro příští rok radě zahraniční misie. Někdo navrhl, abychom přijali doporučení a odhady výkonného výboru pro rok 1932 a strávili zbývající čtyři dny v modlitbě a hledání Pánovy vůle pro naši práci.

Nikdy jsem neslyšel takové zlomení se v modlitbě a tak úpěnlivé prosby k Bohu. Mnozí z nás věřili, že Bůh nás slyšel a že bude něco dělat v našem středu.

Před odjezdem ze setkání misie jsme cítili, že nás Pán vede, abychom vytvořili studijní komisi k reorganizaci našeho vzdělávacího programu v severní Číně. Měli jsme v našem semináři jen čtyři studenty. Měli absolvovat v dalším období. Bylo to už několik let, co Pán naposledy povolal mladé lidi do této služby.

Ale když byl seminář otevřen v říjnu 1931, byli jsme ohromeni, když 25 mladých lidí přišlo do semináře a školy. Tito mladí lidé vypravovali o podivuhodných věcech, které Bůh učinil skrze probuzení v jejich

sborech. Semestr na semináři byl nádherný. Všechno se zdálo být duchovně živé.

Na semináři a chlapecké a dívčí škole jsme měli dlouhé zimní prázdniny během čínského Nového roku. Když jsem ukončil vyhodnocení podzimního semestru a provedl přípravy na jarní semestr, měl jsem dva týdny volna před otevřením školy. Chtěl jsem jít do Pingtu a vidět na vlastní oči něco z toho, o čem jsem slyšel.

Slyšela jsem o uzdravení ženy, která byla ochrnutá 28 let, a o velkém počtu spasených. Když jsem se dostal do Pingtu, ptal jsem se na ženu, která byla uzdravena. Místní křesťané řekli, že znají tuto ochrnutou, paní Chiao, již více než 30 let. Řekli mi, že byla věrným křesťanem a členem sboru a byla uznávaná v celém společenství. Věřili, že došlo ke skutečnému zázraku uzdravení. Několik z nás si půjčilo jízdní kola a vyjeli jsme na 20 mil dlouhou cestu do její vesnice. Těsně předtím, než jsme dorazili ke kostelu, potkal nás malý chlapec a ptal se, jestli jsme přijeli vidět ženu, která byla uzdravena. Řekli jsme mu, že ano. Požádal nás, abychom šli do kostela, a šel jí o nás říct. Než jsme dorazili do kostela, mnoho lidí přišlo, aby nás uvidělo.

Za několik minut 72letá žena přišla do kostela. Uklonila se přede mnou a řekla: „Pastore Culpeppere, podívejte se na mě. Jsem nový člověk od hlavy až po paty.“ Vystrčila jednu nohu a řekla: „Vidíte ty boty? Je to první pár bot, které mám za 28 let.“

V té chvíli pastor, kterému bylo asi 65 let, pokračoval ve vyprávění. S nadšením malého chlapce mi vyprávěl, co se stalo. Řekl, že se chystali na probuzení a těšili se na ně, ale nikdo nemluvil o modlitbách za nemocné. Řekl, že paní Chiao věřila, že ji Bůh uzdraví, pokud se církev za ni bude opravdově modlit, a tak požádala své dva syny, aby ji donesli do kostela, a poprosila o modlitby.

Nikdo v církvi, pokračoval pastor, neměl velkou víru, ale paní Chiao si byla tak jistá, že k ní začali mít hlubokou důvěru. Dali ji do velkého křesla, přinesli do kostela a postavili v jeho přední části u stolu Páně. Pastor požádal všechny členy, aby klekli a modlili se, a oni poklekli vedle kazatelny. Pastor řekl, že během několika minut uslyšel zvuk, vzhlédl a uviděl paní Chiao, jak jde přes přední část kostela a uličkou. Překvapeně vyskočil na nohy a zvolal: „Ježíš přišel a uzdravil sestru Chiao!“ Bylo to jako elektrický šok pro celý sbor. Všichni věděli, jaký byl stav paní Chiao. A teď chodila mezi nimi! Začali chválit Pána a vyprávět o tom, co udělal.

Starý čínský kazatel skákal nahoru a dolů, když mi vyprávěl ten příběh. Řekl: „Pastore Culpeppere, chci vám říci, že jsem kázal 30 let a moje služba nestála za nic. Byl jsem tak líný, že jsem neušel ani půldruhé míle, abych řekl lidem o Ježíši. Od té doby, co začalo probuzení, chodím na modlitební setkání v 5 hodin ráno, jdu domů posnídat, vezmu si trochu chleba na oběd a jdu 25 mil a svědčím po obcích. Pak se vrátím domů a jdu na noční modlitebního setkání. Druhý den ráno jsem připraven jít znovu.“ Dodal: „Když začalo toto probuzení, měli jsme v naší malé církvi asi 50 členů. Nyní máme alespoň jednoho křesťana v každém z tisíce domů v tomto městě. Kolem jsou desítky vesnic a ve všech jsme svědčili. Jsou v nich stovky křesťanů.“

Toho večera se asi 80 z nás zúčastnilo biblického vyučování a modlitebního setkání, které trvaly téměř dvě hodiny. Nejprve jsme studovali Bibli. Každý četl verše a měl dotazy. Pak jsme měli modlitební setkání, ve kterém se každý modlil.

Zdálo se, že jednotliví modlitebníci mluví tváří v tvář přímo s Pánem. Před koncem setkání byla mladá žena naplněna Duchem a zpívala krásnou melodii, jakou jsem nikdy předtím neslyšel. Znělo to jako nebeská hudba.

Šel jsem domů do Hwanghsienu a vyprávěl svým spolupracovníkům, co jsem viděl. Všichni byli udiveni a dychtiví slyšet o mocném jednání ruky Boží.

Ve Hwanghsienu jsme měli seminář, nemocnici, chlapeckou školu, dívčí školu a několik kostelů. Jednou v pondělí ráno skupina misijních lékařů, zdravotních sester, učitelů a profesorů semináře, celkem asi 40 lidí, se sešla na modlitebním setkání v 5 hodin ráno. Byla to příprava na probuzení, které mělo začít. Znovu se setkali v 10 hodin, ve 2 hodiny odpoledne a během večera také.

Po večerních modlitbách se stalo něco mimořádného. Odešli jsme domů na naši rodinnou pobožnost. Náš evangelista, pan I. V. Larson, během týdne bydlel u nás. Po pobožnosti odešel do svého pokoje. O něco později moje manželka šla do postele, ale já jsem cítil potřebu dál studovat Bibli.

Když jsem četl Boží slovo a snažil se modlit, zdálo se, že jsem se proměnil v kámen. Nakonec jsem se zeptal: „Pane, co se děje?“ Otevřel jsem Bibli ve druhé kapitole Římanům a přečetl 17. verš. Zdálo se, jako by apoštol Pavel sám mluvil přímo ke mně, když řekl: „Ty se tedy nazýváš křesťanem, spoléháš na evangelium, chlubíš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli a vyučován evangeliem dovedeš rozpoznat, na čem záleží. Myslíš si, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kteří jsou ve tmách, vychovatelem

nevzdělaných, učitelem nedospělých, protože máš v evangeliu ztělesnění všeho poznání a vší pravdy. Ty tedy poučuješ druhého, a sám sebe neučíš? Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš? Říkáš, že se nesmí cizoložit, a sám cizoložíš? Ošklivíš si modly, a věci z jejich chrámů bereš? Zakládáš si na evangeliu, a sám přestupováním evangelia zneuctíváš Boha? Jak je psáno: Boží jméno je v opovržení mezi Číňany kvůli tobě.“

Duch svatý použil tyto verše jako meč, který hluboko pronikl do mého srdce. Řekl: „Jsi pokrytec! Považuješ se za křesťana! Jsi jím skutečně? Misionáři ti lichotí, že jsi dobrý misionář! Jsi skutečným křesťanským svědkem? Rada zahraniční misie a jižní baptisté utratili tisíce dolarů, aby tě poslali přes půl světa! Co jsi opravdu udělal pro Krista? Pán řekl, že těm, kdo věří v něho, poplynou řeky živé vody z jejich nitra! Máš takový druh moci?“

Duch svatý a Boží slovo pokračovali ve zkoumání, až jsem věřil, že při té prohlídce zemřu, jak mě obviňoval prst Boží. Stále jsem nemohl jít do postele, tak jsem šel nahoru, zavolal manželku a požádal ji, aby přišla dolů modlit se mnou. Modlili jsme se dlouhou dobu a pak jsme v 5 hodin šli na ranní modlitební setkání.

Ihned po příchodu na místo setkání jsem požádal vedoucího, aby mi dovolil učinit prohlášení. Nepamatuji si všechno, co jsem řekl, ale vím, že mi Pán umožnil sdělit své niterné pocity skupině 40 lidí, kteří se tam shromáždili. Řekl jsem jim, jak mi Bůh dal poznat moji duchovní nemohoucnost. Řekl jsem svým misionářským kolegům, že jejich chválení, jak jsem dobrým misionářem, mě udělalo pyšným. Řekl jsem svým čínským spolupracovníkům, že pro jejich lichotky, jak jsem efektivní pracovník, jsem ukradl Boží slávu. Mé srdce bylo tak zlomené, že jsem nevěřil, že bych mohl dále žít. Zatímco jsem mluvil, Duch svatý tak hluboce usvědčil přítomné z jejich vlastních hříchů, že se zdálo, že to nemohou unést. Sledoval jsem, jak jejich tváře blednou. Pak se dali do pláče, klesli na kolena nebo padli tváří k zemi. Jeden misionář, sedící na sedadle vpředu, klesl na kolena a začal plakat. Když vstal, přešel kapli k čínskému kazateli a řekl mu: „Pane Kiangu, já jsem vás nenáviděl.“ Čínský gentleman odpověděl: „Anoa já vás nenáviděl taky.“ Misionáři šli jedni k druhým a vyznávali nesympatie vůči sobě navzájem. Čínští kazatelé, usvědčení ze závisti, žárlivosti a nenávisti, vyznávali své hříchy jeden druhému.

Nikdo neřekl ani slovo o veřejném vyznání hříchů, ale Duch svatý přivedl takové odsouzení na tuto skupinu, že se toho nikdo nemohl zdržet. Bylo to tak nečekané a neplánované, že si nikdo neuvědomil, co se děje. Čas naplánovaný na setkání vypršel, ale všichni si přáli pokračovat. Když jsme se pokusili skončit, někdo řekl: „Prosím, neodcházejte! Modlete se za mě! Zoufale to potřebuji!“ Jakmile jsme se za něho pomodlili, jiný vyznal své hořké vnitřní pocity. Mohli jsme vnímat, že Duch svatý řídí tato vyznání, protože nikdo neobviňoval nebo neukazoval na ostatní. Nebyla to žádná nevhodná přiznání, jen zlomená a zkroušená srdce dávala věci do pořádku s Bohem i mezi sebou.

Nakonec setkání skončilo. Kdo chtěli jít domů, odešli z malé kapličky. Ostatní zůstali a modlili se. Shromáždění pokračovalo celé dopoledne. Když další vstoupili do kaple, také oni byli usvědčeni z hříchů. Shromáždění pokračovalo do odpoledne. V 11 hodin v noci jsme se snažili znovu ukončit setkání, ale někteří pokračovali a strávili také druhou noc v modlitbě. Ve středu přišlo mnoho dalších a tak jsme strávili celý den. Nikdo nekázal ani nevedl pobožnost, prostě jsme následovali Ducha svatého, který nás vedl k modlitbám za ty, kdo prosili o pomoc.

Shromáždění byla velmi neformální. Každý, kdo si přál, mohl promluvit nebo přednést prosbu. Například ve čtvrtek brzy ráno ředitel chlapecké základní školy přišel na shromáždění s tváří červenou, oteklou a mokrou slzami. Řekl nám, že celou noc nespál. Neodešel ze školy domů, ale zůstal ve své kanceláři, četl Bibli a modlil se celou noc. Jeho pozornost byla přitahována ke Kazateli 7:26: „A přicházím na to, že trpčí než smrt je žena, je-li léčkou, je-li její srdce síť a ruce pouta. Kdo je Bohu milý, unikne jí, hříšník jí však bude lapen.“

Přečetl tuto pasáž nahlas a řekl nám, že je to podobenství o jeho životě. Řekl: „Vy mě znáte zvnějšku. Znáte mě jako vedoucího naší církve. Vybrali jste mě, abych sloužil jako jáhen. Také víte, že mám ženu a tři děti, které nejsou členy církve. Co nevíte je, že můj rodinný život je mizerný. Moje žena je léčkou mé duši! Když chci dát desátek do církve, staví se proti tomu, abych cokoliv dal. Tak jsem ji podváděl, říkal jsem, že vydělám jen 18 dolarů za měsíc, i když jsem ve skutečnosti vydělal 20 dolarů. Lhal jsem jí a podváděl ji, abych mohl dávat 2 dolary měsíčně mé církvi. Bohu se to nelíbilo. Manželka také nechce, abych v neděli chodil do kostela. Říká, že když půjdu, bude mě následovat, a když přijdeme do kostela, bude skákat a křičet, aby mi udělala ostudu. Zním ji, opravdu by to udělala. V neděli jí říkám, že jdu na trh koupit něco pro školu. Jdu okolo kostela, navštívím bohoslužby, pak jdu na

trh a něco koupím, než se vrátím domů. Takovým způsobem jí lžu a podvádím ji. Myslel jsem si, že na to mám právo, protože to dělám, abych navštěvoval církev. Včera v noci mi Pán skrze tento verš z Bible ukázal, že se mu to nelíbí. Ukázal mi, že jediný způsob, jak z toho ven, je vyznat svůj podvod Jemu a mé ženě. Teď chci, abyste se všichni za mě modlili, než půjdu domů a vyznám své hříchy manželce.“ Všichni jsme poklekli a modlili se za něho a jeho manželku. Později přišel na ranní modlitební setkání. Jeho tvář se změnila. Slzy mu stále tekly po jeho tvářích, ale byly slzy radosti. Řekl nám, co se stalo. Po návratu domů přiznal všechno své ženě. Každý z nás ví, jak těžké je pro Číňana přiznat manželce, že se vůči ní provinil. Řekl nám: „Když jsem přišel ke bráně dvora (čínské domy mají okolo sebe zeď dvora), musel jsem zaklepat, protože brána byla zajištěná zevnitř. Slyšel jsem, jak moje žena vyrazila z domu a zuří, protože jsem se v noci nevrátil domů. Řekl jsem jí, aby se utišila, protože jsem přišel domů vyznat jí své hříchy. Uslyšela slova 'vyznat své hříchy', právě když otevřela bránu. Vytréštila oči a otevřela ústa. Poprvé v životě přestala mluvit a já jsem začal vyprávět, co se stalo. Řekl jsem jí, že jsem noc předtím nespál, protože Bůh mě usvědčil, že jsem jí lhal a podváděl ji, a poslal mě domů, abych přiznal, jak jsem se vůči ní provinil.“

„Když jsem skončil, byla ohromená. Nakonec řekla: No, když Ježíš Kristus dokázal, abys vyznal své hříchy vůči mně, pak ho chci poznat taky. Sama mám spoustu hříchů.“

Řekl nám, že se snažil mnohokrát mluvit se svou ženou o Pánu, ale ona nikdy neposlouchala. Moje manželka i jiné ženy ji navštívily, ale o poselství věčného života neměla zájem. Ale několik dní po této události ji ženy navštívily znovu a brzy přijala Krista a stala se věrným křesťanem.

To byl jeden příklad z mnoha. Pán v těchto dnech jednal téměř s každým z nás. Než skončil týden, byla účast na modlitebním setkání 200 lidí, zatímco před několika dny to bylo pouze 40. Jeden z nejlepších misionářů, jaké jsem kdy poznal na tomto misijním poli, přišel za mnou druhý den a řekl: „Charlie, modli se za mě!“ Padl na má ramena a oba jsme poklekli. Byl tak zoufalý, že mi ani nedokázal říct, co ho svírá. Byl smrtelně bledý a stále úzkostně sténal. Modlil jsem se s ním i za něho několikrát během tohoto a dalšího dne.

Večer druhého dne za mnou přiběhl a objal mě. „Charlie, je to pryč!“ zvolal. Řekl jsem: „Co je pryč?“ On odpověděl: „Ten starý kořen hořkosti!“

Řekl mi, že před 30 lety, dříve než přišel do Číny, jeden člověk urazil jeho ženu. Uražka ho tak rozhněvala, že cítil, že by toho muže mohl zabít, kdyby ho někdy uviděl znovu. Uvědomil si, že jako Boží služebník by neměl mít takové pocity, a to ho tížilo po celá léta. Nakonec přenechal toho muže Bohu. Když Duch svatý začal pracovat v jeho srdci v průběhu tohoto týdne, přišla otázka: „Jsi ochotný, aby ten muž byl spasen?“ Odpověděl: „Pane, jsem ochotný kvůli Tobě, abys ho zachránil, jenom ho drž na druhé straně nebe!“ Nakonec přišel k bodu, kdy řekl: „Pane, jestli je ten člověk naživu, a pokud ho dokážu najít, až pojedu na dovolenou, vyznám svou nenávisť k němu a udělám, co budu moci, abych ho získal pro Tebe.“ Když dospěl k tomuto rozhodnutí, Pán uvolnil radost z nebe do jeho duše a byl naplněn láskou a pokojem. Stal se účinnějším kazatelem pro Pána a během několika příštích let přivedl stovky lidí ke Kristu.

Pátek večer téhož týdne téměř všichni z 200 lidí, kteří se zúčastnili modlitebního setkání, dostali zvláštní požehnání od Pána, byli obnoveni a oživeni. Měli jsme se sejít naposledy v sobotu ráno a já jsem byl požádán o vedení. Začal jsem číst 32. žalm, a když jsem přečetl dva verše, všichni vstali a začali jednohlasně chválit Boha. Zdálo se, že celá místnost je plná slávy Páně a láska a radost byla v každém srdci.

Viděl jsem misionáře a čínské křesťany objímat se, když Bůh odstranil pýchu, závist, žárlivost a kritiku z nás všech a spojil nás v křesťanské lásce. Viděl jsem čínské kazatele, jak se všichni vzájemně objímají, pláčou a smějí se společně v obnovené radosti z křesťanské lásky. Po tomto čase extáze a božské radosti někdo požádal, abychom zazpívali. Zpívali jsme jednu píseň za druhou dvě nebo tři hodiny. Nikdo nechtěl jít domů, protože se zdálo, že nebe přišlo dolů, a my jsme chtěli chválit Boha a radovat se. Nakonec jsme setkání odročili a odešli do svých domovů. Zbytek dne jsem strávil čtením Bible a modlitbou. Dva čínští kazatelé a já jsme se domluvili, že se budeme scházet každou sobotní noc, abychom se modlili za úplné naplnění Duchem svatým. Četl jsem mnoho knih o práci Ducha svatého. Některé z nich říkaly, že člověk musí zcela odevzdat svůj život. Jiné radily nepoddávat se úplně, protože Satan by mohl vstoupit a převzít kontrolu. To vše mě mátl a bál jsem se zcela uvolnit a důvěřovat Pánu, že mi dá Své plné požehnání.

Tu noc, když jsme my tři poklekli v kruhu, obráceni směrem ven, a tiše se modlili, přišel mi náhle na mysl Lukáš 11: 9-13: „A tak vám pravím: Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude

vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!“

Uvěřil jsem, že sám Pán promlouvá tuto pasáž ke mně, aby mi ukázal, že když jsem poklekl před ním a žádám jej o plnost Ducha svatého, můžu si být jistý, že mi nedá nic jiného, než to nejlepší. Můj strach odešel. Uvolnil jsem se a spolehl na Jeho zaslíbení. Příští půlhodinu jsem byl naprosto uchvácen v Něm. Lidská slova a mysl nemohou pochopit ani vyjádřit, co jsem slyšel a viděl. Ta zkušenost je tak živá, jako by se to stalo včera. Pán se pro mě stal reálnější, než byl kdy kterýkoli člověk. Převzal úplnou kontrolu nad mou duší a odstranil všechno pokrytectví, přetvářku a nespravedlnost a naplnil mě svou božskou láskou, čistotou, soucitem a mocí. Během těch chvil jsem si uvědomil svoji úplnou nezpůsobilost a Jeho naprosto dostatečnou milost a milosrdenství.

Pak mě naplnil velký pocit potřeby, tak ohromný, že jsem cítil, že ho nedokážu unést. Zdálo se, že mi srdce pukne láskou a soucitem k druhým, mé ženě a dětem, spolupracovníkům a nespaseným. Poprvé jsem si uvědomil skutečný význam Římanům 8:26, 27: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.“ Najednou mi to došlo, jaká úžasná výsada je být křesťanem, někým, komu je svěřena taková neuvěřitelná síla. Pak jsem se zarmoutil, protože tak málo Božích dětí někdy zakusilo plný rozsah požehnání, které je jim dostupné. Věděl jsem, že pro přijetí požehnání se člověk musí odvážit věřit a přijmout zaslíbení Ducha svatého.

Té noci mí dva čínští přátelé a já jsme byli naplněni Duchem svatým. Druhý den byla neděle, nový a krásný den v naší misijní stanici a církvi. Nikdy jsem neslyšel takové modlitby, ani nezakusil tak radostné společenství, jaké jsme měli na naší nedělní ranní bohoslužbě. Ten večer se 15 osob sešlo v našem domově k dalším modlitbám. Duch svatý naplnil celou skupinu. Mnoho z nich požádalo o modlitby za práci církve, nemocnice, škol a za ztracené.

Následující den po čínských novoročních prázdninách se chlapci a děvčata začali vracet do škol. Dívčí škola měla 600 studentek a zhruba 120 z nich bylo považováno za křesťany, to znamená, že jejich rodiče byli křesťané a donutili své děti, aby se nechaly pokřtít. Zjistili jsme, většina z nich neměla skutečný náboženský prožitek.

Když se studenti vraceli ze svých domovů, Duch svatý je začal usvědčovat z hříchu. Byli usvědčeni tak hluboce, že v pondělí kolem 4 hodiny odpoledne ředitelka dívčí školy vzkázala učitelům semináře, aby přišli a pomohli studentkám.

Když jsme přišli do školy, našli jsme dívky ve skupinách po dvou nebo třech v místnosti, všechny v hlubokém usvědčení z podvádění při zkouškách, krádeže broskví ze školní zahrady, lhaní svým rodičům a ostatním, krádeže tužky, pera a peněz.

Povídali jsme si s nimi a modlili se s nimi téměř do půlnoci. Mysleli jsme si, že budou připraveny do školy na druhý den, ale příští ráno jich ještě víc bylo pod usvědčením.

Chlapci také reagovali stejným způsobem. Ředitel chlapecké školy zavolal čínského pastora a mě. Řekl, že Hospodin poslal probuzení, a navrhl vzít si volný čas, aby Bůh pokračoval v práci v srdcích mladých lidí. Rozhodli jsme se, že budeme mít dvě bohoslužby každý den. Přestože počet míst k sezení ve školní kapli byl asi 1500, tyto dvě školy ji naplnily.

Lékaři a zdravotní sestry z nemocnice přišli taky. Přečetl jsem oddíl z Písma, kázal krátké poselství o spáse a dal výzvu. Desítky lidí přišly na výzvu dopředu při každé bohoslužbě. Zaplnili prostor vepředu i uličky, klečeli, modlili se a vyznávali hříchy. Usvědčení byla tak hluboká, že jim tekly slzy, když se modlili. Počet těch, kteří přišli dopředu, by se dal spočítat podle slzami zmáčených skvrn na dřevěné podlaze.

Shromáždění trvala asi 10 dní. Během té doby všech 600 dívek udělalo vyznání víry. Devět set z 1000 chlapců také vyznalo víru. Většina z chlapců, kteří se neobrátili, opustila školu, protože nemohli dlouho vydržet vřelou duchovní atmosférou, aniž by přijali Krista.

Asi v polovině prvního týdne těchto shromáždění, když jsem končil noční bohoslužbu, jeden z učitelů mi řekl o chlapci pod lavicí v zadní části kapele, který mě volá. Předal jsem se službu jednomu z čínských pastorů a šel k chlapci. Byl velmi rozrušený. Sklonil jsem se k němu a slyšel, jak říká: „Pane Culpeppere, vy mě neznáte. Jsem komunista. Máme tady ve škole tajnou komunistickou buňku. Chtěl jsem vás i všechny misionáře zabít a přísahal jsem, že vymýtím křesťanství a zapálím kostely. Když

jsem slyšel o tomto probuzení, myslel jsem, že misionáři jen hypnotizují studenty a že myšlenka Boha je bláznovství. Rozhodl jsem se dnes večer přijít, abych vás odhalil. Když jsem vás slyšel kázat a vyzývat studenty, aby šli dopředu a přijali Krista, a když jsem je viděl jít dopředu a klekat, aby se modlili, říkal jsem si srdci, že Bůh neexistuje, že je jen hypnotizujete, ale že nemůžete zhypnotizovat mě. Začal jsem vstávat, abych vám oponoval, ale něco mě udeřilo a srazilo pod lavici. Víím, že to byl Bůh. Víím, že vy křesťané máte pravdu, ale nemohu věřit. Zašel jsem příliš daleko. Nemohu uvěřit!“

Propustili jsme studenty, ale několik učitelů zůstalo a modlili se za chlapce a prosili ho, aby dal své srdce Bohu. Trval na tom, že zašel příliš daleko. Druhý den ráno odešel ze školy a o týden později jsme se doslechli, že je mrtvý.

Příští noc kázal pastor Wang a mnoho studentů bylo obráceno. Když jsme stáli při dávání požehnání, cítil jsem, že se něco dotýká mých zad. Rozhlédl jsem se kolem. Nějaký chlapec ležel na sedadle, kde jsem předtím seděl. Klekl jsem si vedle něj a zeptal se, co se děje. Zaskřípal zuby a zaťal pěsti. Řekl: „Vezměte mě domů! Já umřu.“

Odpověděl jsem: „Ne! Modleme se.“

V té době bylo shromáždění rozpuštěno a učitelé se shromáždili kolem chlapce k modlitbě. Pořád opakoval: „Vezměte mě domů! Já umřu.“

Ale my jsme vytrvali v modlitbě. Po několika minutách najednou vykřikl: „Ó, Bože! Pokud mě nerozmáčkneš a nezabiješ, vyznám své hříchy.“

Začal vyznávat. Bylo to nejdojemnější vyznání, jaké jsem kdy slyšel. Řekl: „Bože, Ty víš, že když nás škola pustila na zimní prázdniny, stáli jsme všichni na autobusovém nádraží a čekali na autobus. Viděl jsem nějaké křesťanské studenty, jak kupují chleba. Já jsem neměl peníze a nemohl jsem si koupit nic. Tak jsem si pomyslel, že bych chtěl zabít všechny křesťany, vzít jejich peníze a dát je chudým. Také jsem si řekl, že bych chtěl zabít všechny misionáře, zapálit kostely a vymýt křesťanství.“

Pak křičel ještě hlasitěji: „Ó, Bože! Víš, že jsem si řekl, že až zničím všechny křesťany, chtěl bych vystoupit do nebe a zabít tě!“

Vyznání mě ohromilo. Komunisté říkali, že nevěří v Boha, a přesto přiznali, že ho nenávidí a chtějí ho zničit. Po této zkušenosti jsem mohl lépe pochopit dav, který si vyžádal Ježíše a křičel: „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“ Komunističtí studenti v naší škole byli tak otráveni nenávistí a nedůvěrou, že byli téměř šílení.

Když chlapec skončil své vyznání, úplně ochabl. Vzali jsme ho za ruce, postavili na nohy a chodili s ním po místnosti. Za chvíli se vrátil do normálu a my jsme ho vzali do jeho pokoje. Několik dní se zdálo, že je omámený, ale nakonec přijal Krista a byl zachráněn. Zjistili jsme, že komunistická buňka ve škole se skládala z osmi až deseti členů, včetně těchto dvou chlapců. Asi polovina z nich byla spasena v průběhu shromáždění a ostatní opustili školu. Buňka byla zničena.

Škola byla tak velice pozeňaná, že studenti a učitelé se uspořádali do kazatelských skupin a v sobotu a neděli cestovali po okolních obcích, pořádali biblická školení a svědčili.

Oživeny byly nejen školy, ale i z nemocnice se stalo centrum probuzení. Lékaři a sestry vytvořili evangelizační týmy. Modlili se a svědčili s velkou mocí každému pacientovi, který vstoupil do nemocnice. Také oni uspořádali kazatelské skupiny. Když měli volný čas, chodili svědčit do blízkých vesnic.

Jednu neděli jsem kázal ve venkovské církvi, kde mi manželka kazatele řekla o 65leté ženě, která potřebovala jít do nemocnice. Ona i její manžel byli buddhisté. Vzal jsem ji do nemocnice ve svém autě a ona tam zůstala po dobu jednoho měsíce. Během této doby ji lékaři a sestry získali pro Pána. Neuměla číst, ale protože chtěla vlastní Bibli, personál jí jednu dal a pomohl jí naučit se některé verše zpaměti. Označila si ty verše, které se naučila, a dala si do Bible záložky, aby je mohla najít. Byla změněná a šťastná.

Když se vzpamatovala z nemoci, přivezl jsem ji k ní domů. Když vystoupila z auta, poklonila se své rodině a řekla: „Podívejte se na mě, jsem nový člověk. Lékaři vyléčili moje tělo a Ježíš vyléčil moji duši. Teď jsem spasená!“

Když se její manžel dozvěděl, že se stala křesťanem, byl velmi nespokojen. V noci vzala Bibli, položila prst na verš, který se naučila a opakovala ho zpaměti. Pak poklekla a modlila se. Ale její manžel ji povalil nebo na ni hodil botu a dělal si z ní legraci. Jedné noci manžel už šel spát a ona klečela na okraji postele a četla Bibli. Najednou jí vrazil nohou do zad a shodil ji na podlahu.

Počkala, až ulehne k spánku, a šla na dvůr kousek od okna své ložnice a modlila se. Jednou v noci se probudil a slyšel ji, jak se za něho modlí. Bylo to tři měsíce od chvíle, kdy byla spasena. Byl zmatený z

toho, co se stalo s jeho ženou. Druhý den ráno šel za pastorem církve a zeptal se ho: „Co jste, vy křesťané, udělali s mou ženou? Šla do vaší nemocnice a vrátila se úplně změněná. Žil jsem s ní 35 let a po celou tu dobu jsme spolu bojovali. Když jsem ji proklínal, ona proklínala mě. Bil jsem ji a ona mi to vracela. Teď, když ji proklínám, ona se jen usmívá. Když ji udeřím, ona jen odejde. Vede si lépe, než kdykoliv předtím. Včera v noci jsem se probudil a slyšel jsem ji plakat a modlit se za mě. Co jste jí, křesťané, udělali?“

Pastor vysvětlil, že byla změněna Ježíšem Kristem a ten nyní chce, aby byl změněn také on, protože ho miluje. Řekl manželovi o Bohu a o tom, jak Bůh poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nás zachránil od našich hříchů. Protože žila životem jako Kristus, netrvalo dlouho, než byl její manžel spasen. Také její syn, dcera a vnoučata se stali křesťany.

Jednoho dne jsem šel do její církve kázat. Když jsem mluvil s ženou pastora, ta stará žena ke mně přistoupila a řekla: „Bratře Culpeppere, celá moje rodina je teď spasena a já chci něco dělat v církvi.“ Přemýšlela jsem, o co bychom ji mohli požádat, aby dělala. Nakonec jsem jí řekl: „Modli se za nás.“ Odpověděla: „Bratře Culpeppere, modlím se pořád. Chci něco dělat.“

Pořád jsem nevěděl, co jí říct, ale netrvalo dlouho, než jí Pán sám ukázal, co by mohla dělat. Když jsem se vrátil o dva týdny později, přišla, právě když jsem začal přinášet ranní poselství, a vedla dvě ženy za ruku. Pochodovala s nimi dopředu a řekla: „Sedněte si tady a poslouchajte tohoto kazatele.“ Opustila kostel a za několik minut se vrátila s dalšími dvěma ženami.

Později jsem zjistil, že jim říkala, co Ježíš udělal v jejím životě. Pokračovala ve svědčení sousedům a přiváděla je do kostela. Příště jsem tam přišel křtít nové věřící a asi půl tuctu z nich byly ženy, které přivedla ke Kristu. Když jsem je křtil, přišla s nimi. Jak vyšly z vody, objala je a skoro je odnesla do šatny. Byla jedním z Božích věrných svědků.

Týden po velkém probuzení na školách ke mně přišel jeden z pastorů z malé venkovské církve. Řekl mi, že lidé začali ve velkém počtu přicházet do církve a že všichni byli pod hlubokým usvědčením z hříchu. Řekl jsem mu, že přijdu do jeho církve tento večer a pomůžu mu. Když jsem přijel, užasl jsem, jak byla malá církevní budova plná lidí. Mnozí z nich byli na dvoře a poslouchali okny.

Před probuzením byla tato církev velmi malá, měla jen asi 30 členů. Po mém kázání mnoho z nich přišlo dopředu pod hlubokým usvědčením z hříchu. Pokračovali jsme ve shromážděních asi 10 dnů. Během té doby asi 100 lidí přijalo Krista. Zapsali jsme je do kurzů, abychom je naučili základní nauky Bible. Z této skupiny jsem při jedné příležitosti pokřtil 89 lidí. V jiné církvi jsem najednou pokřtil 203 lidí. Od té doby jsme křtili 20 nebo 30 nových věřících každý měsíc.

Bůh pracoval úžasným způsobem. Probuzení se rozšířilo do všech našich kostelů a kaplí v celém kraji a v sousedních oblastech. Vyvinulo se asi pět středisek, ze kterých se probuzení šířilo provincií Šantung a potom do dalších provincií. Někteří misionáři a činští kazatelé byli povoláni kázat na dalších místech. Probuzení se začalo rozvíjet v provincii Honan, v Mandžusku a poté v provincii Anhuei. Šlo nejen do provincií, kde pracovali naši misionáři, ale také se rozšířilo na misijním poli jiných denominací. Někteří misionáři z jiných skupin nebyli tak dobře připraveni na probuzení jako my, a někteří se dokonce postavili proti němu. Obávali se, že je to jen hnutí pocitů, ale nemohli utlumit sílu duchovní moci. V jedné denominaci nastalo rozdělení a jeho výsledkem bylo několik nových denominací. Jedna z nich byla známá jako skupina „Ježíšův domov“ a druhá jako skupina „Duchovní pokrm“. Protože jim chybělo duchovní vedení, tyto dvě skupiny šly do extrémů, přeceňovaly některé doktríny jako modlitby za nemocné, mluvení v jazycích a společný majetek. Obě skupiny se brzy roztržily do menších skupin a postupně některé z nich zanikly.

Zprávy začaly přicházet i z okolních oblastí. Jeden misionář řekl, že 2. prosince začalo probuzení v Laiyangu, které trvalo devět dní. Od samého počátku cítili přítomnost Ducha Božího a duchovní zápal se zvyšoval každý den. Lidé prožili hluboký duchovní hlad.

Někteří tamní misionáři cítili, že během let v Číně ztratili svou duchovní sílu. Říkali, že 20 let předtím se jim dostalo velkého požehnání od Pána, ale uvědomili si, že jim chybí lítost a vyznávání svých hříchů.

Navečer 3. prosince měli modlitební bohoslužbu v kostele. Po písních a modlitbách ovládlo místnost uklidnění, úplné ztišení. Evangelista Li, který trpěl chrapotem a sotva mluvil, začal po dlouhé době ticha zpívat a jeho hlas byl zbavený jakéhokoliv chraptění. Přítomní si uvědomili, že je to něco mimořádného, a jeden z nich vykřikl v čínštině: „Duch svatý přišel!“ Několik z těch, kteří klečeli v modlitbě vpředu, viděli, jak pan Li a jeden misionář byli shozeni na zem. Nemohli vstát po dobu dvou hodin. Misionář později popsal, že byl tak plný Ducha svatého, až měl pocit, že praskne. Zdálo se, že oheň Ducha

svatého vypaluje pryč všechno, kromě nejčistších a nejsvětějších pohnutek.

Tu noc mnoho lidí přijalo Krista. Sklonili se před Pánem a chválili ho.

Misionáři řekli, že probuzení v Laiyangu bylo jednou z nejslavnějších zkušeností, jaké kdy poznali.

Mnozí byli usvědčeni z hříchu a více než 20 lidí se znovuzrodilo. Občas nebylo žádné kázání. Strávili celou dobu pomáháním těm, kteří prosili Boha o milost. Kazatelé ani nemohli dokončit své kázání, protože lidé začali křičet bolestí nad svými hříchy.

Další zpráva přišla z Laichow, kde bylo kvůli probuzení naplánováno celodenní shromáždění. Trvalo to déle, než se pravá duchovní atmosféra v Laichow rozvinula, ale jak dny plynuly, Duch svatý dostal více volnosti a mnoho lidí se znovuzrodilo. Jedna z nich, paní Chang Ai Chen, byla naplněna Duchem svatým a mnoho dalších hledalo hlubší vztah s Bohem. Přicházeli k poznání, že největší potřebou ve všech církvích je úplné poddání se a zasvěcení misionářů i Číňanů Kristu.

Jeden misionář napsal: „Během minulého týdne jsme zažili probuzení, jaké bych nikdy nevěřil, že je možné. Vyslechl jsem taková vyznání hříchů, až to zraňovalo mé uši a srdce, když jsem o nich přemýšlel. Mé vlastní srdce bylo hluboce usvědčeno a klesl jsem tak nížko, že bych si zoufal, kdybych neměl požehnanou naději v Kristu.“

Jednu neděli tohoto probuzení misionář pozoroval, jak došlo k mnoha úžasným zážitkům. Najednou ho napadlo, že tito misionáři a čínští křesťané byli pokoušeni mnoha způsoby, jakými byl i Kristus pokoušen, ale ten zůstal bez hříchu. Začal si uvědomovat svou vlastní bezmocnost tak silně, že věděl, že se musí úplně oddat Pánu. Řekl, že mnozí jiní obdrželi stejné požehnání v rozdílné míře, včetně zdravotních sester, misionářů, služebnictva, evangelistů a čínských křesťanů, mladých i starých.

Jedna misionářka ve svém svědectví řekla: „Žádný misionář nikdy nešel do cizí země s povrchnější zkušeností s Kristem, než já. Uvědomila jsem si, že jsem nebyla připravena jít, ale nevěděla jsem, jak to změnit. Lidé se mylně domnívají, že člověk dosáhl hlubokého zasvěcení a vysoké oddanosti, když jde do pohanské země. Ale poté, co jsem byla v Číně krátký čas, uvědomila jsem si, že jsem narazila do kamenné zdi a nemám žádnou moc se přes ni dostat. Ještě jsem nevěděla, jak žádat o Boží moc. Byl jsem spokojená se svým okolím, měla jsem velkou radost ve svém domě a se svými dětmi. Ale neklid a potřeba v mém životě rostla.“

I když jsem neznal velkou duchovní pout', kterou tato manželka misionáře prošla, dozvěděl jsem se, že v roce 1927 četla knihu, díky které si uvědomila, že potřebuje plnost Ducha svatého, a začala se za to modlit. Řekla, že v mnoha ohledech byla v tomto roce velmi požehnaná. Její modlitební život se změnil a Bible se pro ni stala novou knihou.

Když se její rodina vrátila z dovolené v roce 1930, uvědomila si, že ještě není člověk, kterého si Pán může plně použít, a začala se modlit za jednotlivé potřeby v jejím životě. Později nám řekla: „Bůh vyslyšel mé modlitby a odpověděl na ně úplně jinak, než jsem očekávala.“

Velké probuzení začalo v její provincii, ve skutečnosti v její vlastní stanici. Viděla, že její spoluvěřící dostávají, po čem toužili, a tak se modlila vroucněji. Byla upřímně ochotna následovat Pána, ale On ji najednou požádal o něco velmi obtížného. Ukázal jí mnoho věcí v životě, od dětství až po současnost, které musí napravit. Byla tím ohromena.

Zpočátku nereagovala, a to přidávalo jejímu trápení.

Nakonec slyšela zkoumavou otázku ve svém svědomí: „Nejsi ochotna jít chvíli po cestě, kterou si úplně zasloužíš, když jsem já šel na Kalvárii kvůli tobě a tvým hříchům?“

Uvědomila si, že neklame nikoho kromě sebe a sundala pokryteckou masku, kterou nosila. Vyznala, co jí Bůh žádal vyznat. Když to udělala, do jejího života vstoupily velký pokoj a radost.

Ještě pokračoval čas zkoušek, než jí dal Pán plnost Jeho přítomnosti. Později řekla: „Vstoupila jsem do deprese, která mě zcela pohltila. Dokonce i má touha modlit se náhle zmizela. Duch vzpoury vstoupil do mého srdce. Teď vím, že to bylo Satanovo poslední velké vzepětí, aby mě oddělil od Krista.“

Během několika hodin její manžel obdržel plnost Ducha svatého. Ačkoli se modlila a toužila, aby ji manžel dostal, nemohla se radovat s ním. Ale okamžitě se na to zaměřila. Té noci se sešla malá skupina, aby se modlili v jejich domě. Když se začali modlit, všechny možné otázky zasypávaly její mysl. Pak řekla: „Pane, já jen chci to všechno odevzdat Tobě. Ty jediný můžeš odpovědět.“

Najednou se ta velká událost, na kterou tak dlouho čekala, stala. Byla naplněna radostí. Netušila, že by radost z přítomnosti Ducha svatého mohla být tak nádherná.

Později řekla: „Svět byl pro mě novým a Boží slovo mi nikdy nebylo tak drahé, jako od tohoto okamžiku. Nemůžu Ho nikdy dost chválit pro jeho milující dobrotu ke mně.“

Slečna Hou byla silný učitel Bible, pracovala ve velkém prostoru v Mandžusku. V roce 1931 přišla do

Pingtu. Onemocněla z pracovního přetížení a málem zemřela. Zachránila ji modlitba. Když se zotavovala v nemocnici, uslyšela o probuzení a že jeden z misionářů dostal plnost Ducha. Začala hledat v Písmu. Četla Skutky, Koloským a Efezským. Pak se rozhodla, že se naučí nazpaměť celý list Efezským. Byla přesvědčená, že tam je plnost Ducha, jakou nezažila, a rozhodla se za to modlit. Některé z vyjádření, uvedených v Bibli, jí daly hlad po plnosti Ducha, zaslíbené v knize Skutků. Jednoho dne, když vedla ke Kristu zdravotní sestru, byla náhle naplněna Duchem svatým. Tu noc byla tak šťastná, že nemohla usnout, mohla jen ležet v posteli a zpívat chvály Pánu. Probuzení mělo významný vliv na mnohé čínské pastory, kteří tak věrně pracovali v provincii Šantung. Pastor Kuan, jeden z předních služebníků, kteří spolupracovali s naší misí, byl muž velkých schopností a mohl být úspěšný v mnoha různých oblastech. Během léta roku 1931 začal být dychtivý po plnosti Ducha svatého. Vždycky byl hluboce duchovní člověk a přijal každý duchovní krok, o kterém věděl, že ho má přijmout. Zprvu se obával letničního hnutí, ale když studoval Boží slovo, získal přesvědčení, že zaslíbení ve Skutcích 2:38 je pro něj. Čím více studoval a modlil se, tím více dychtivým se stával. Prošel obdobím pochybností, ale přišlo mu zaslíbení v Galatským 3:14 a stal se tak duchovně hladovým, že se modlil celou noc. Pak dostal strach z psychologického působení a mesmerismu, ale pokračoval ve svém duchovním hledání. Jednoho dne, když klečel v kostele, Duch svatý přišel k němu v takové síle, že poznal, že zaslíbení „živé vody“ bylo pro něj naplněno. Plný radosti chválil Pána několik dní. Už předtím byl dobrým pastorem, ale teď se stal mocným v modlitbě a získávání duší. Měl odvahu vstoupit do politických kruhů, aby mohl ve všech oblastech života napřimovat cesty pro získání duší. Jeho církev přijímá obrácené každý den. Stal se novodobým Štěpánem, plným víry v Ducha svatého.

KAPITOLA ČTVRTÁ TRVALÉ VÝSLEDKY

V knize Skutků je každá zpráva o příchodu Ducha svatého následována popisem nějakých dynamických výsledků. Tento vzor se objevuje také ve zprávách, které přišly z provincie Šantung. Když přišel Duch, staly se věci, které lze hodnotit jako trvalé výsledky probuzení.

První výsledek byl rozvoj živého svědectví pro Pána. Velmi málo církví předtím svědčilo účinně.

Zřetelným výsledkem Šantungského probuzení bylo to, že se svědectví stalo spontánním. Spasení lidé šli všude a říkali všem, co pro ně Ježíš udělal.

Druhým výsledkem bylo pronásledování. Například když byl spasen mladý Chang, jeho matka proti křesťanství bojovala. V době jídla synovi řekla, ať jde na dvůr a požádá svého Ježíše o jídlo. Chang byl ještě studentem střední školy, když byl naplněn Duchem. On a jeden z jeho učitelů šli do jedné z vesnic, pořádali setkání a přivedli mnohé lidi ke Kristu.

Jednoho dne ho misionář slyšel, jak se v kostele modlí za svou rodinu, zvláště za otce a matku, se kterými to bylo vůbec nejtěžší. Také oni ho našli v kostele, jak se modlí, rozzlobili se a spílali mu. Jeho otec byl závislý na opiu a matka byla vyčerpaná za 25 let, kdy se snažila otce zvládnout. Věřila, že musí hřešit, a ztrácela trpělivost, aby udržela manžela v pořádku. Rodina stále trpěla nouzí. Všechny peníze šly na opium. Jeho sestra byla nešťastná v manželství s vdovcem, který sázel a opíjel se. S rodinou to vypadalo beznadějně, ale mladý Chang se nikdy nevzdal.

Díky jeho vytrvalosti a věrnosti byla celá rodina, otec, matka, sestry, bratr, manželka a nevlastní bratr, spaseni. Matka řekla v slzách, že to nejhorší, co člověk může udělat, je oddělit rodiče a dítě. Ale přiznala, že to, co se ona sama snažila udělat, bylo oddělit děti nebeského Otce od Něho.

Chang později vstoupil do semináře v Hwanghsienu a jeho rodiče se stali aktivními členy církve a věrnými svědky pro Ježíše.

Klíčové evangelizační týmy pokračovaly ve shromážděních ve městech i napříč provinciemi. Mnozí byli spaseni, jiní toužili poznat plnost Ducha svatého. Jeden tým zahájil 43denní tažení, pořádal setkání v kostelích, po domech, ve školách nebo na jakémkoliv místě, kde se mohla shromáždit skupina lidí. Pracovali nejprve s křesťany, a ti poté, co našli správný vztah s Bohem, žádali o naplnění Duchem svatým a obdrželi je, šli zvěstovat Krista svým sousedům.

Jeden z členů týmu řekl: „Je snadné získávat ztracené, jestliže Kristův Duch má svobodné, čisté kanály, skrze něž pracuje.“

Jeden muž nenáviděl svého bratra. Nemluvili spolu celá léta. Samozřejmě cítil, že ukřivděno bylo jemu.

Když se kál, šel ke svému bratrovi prosit o odpuštění. Bratr přišel s ním do církve a on a jeho dům přijali Krista. Do malé církve to přineslo velkou radost.

Mladá dívka přišla za misionářem s penězi, které ukradla své nevlastní sestře. Bála se je vrátit a požádala misionáře, aby je dal chudým nebo na pomoc nějakým jiným potřebným lidem. Misionář jí řekl, aby je dala své nevlastní sestře, ale mladá dívka k tomu neměla odvalu. Misionář šel proto s ní. Místní křesťané se modlili za tu nevlastní sestru a jejího manžela a tato návštěva se stala příležitostí, jak je získat pro Krista. Když si vyjasnili své různice, Pán napravil jejich životy.

Během této cesty dva mladí učitelé prosili členy týmu, aby na jejich školách uspořádali shromáždění. Pan Chen pocházel z křesťanské rodiny a v posledních měsících prožil bližší vztah k Pánu. Pan Miao byl nedávno obrácený, pocházel z nekřesťanské rodiny. Oba chtěli, aby jejich 50 žáků bylo spaseno. Skoro všichni byli z nekřesťanských rodin. Duchna těchto shromážděních mocně působil a úplně všichni žáci byli spaseni. Oba mladí muži byli naplněni spalující touhou po získání dalších. Chodili od domu k domu, někdy i do okolních měst, a prosili rodiče i ostatní, aby přišli k Ježíši pro spásu. Mnozí reagovali, ale někteří odmítli mít s Pánem cokoliv do činění. Ti, kteří se obrátili ke Kristu, odstranili domácí bohy, které uctívali po generace, a spálili je. Pak byli svobodní a jejich srdce byla plná radosti a chvály.

V jednom městě nebyl pro členy týmu žádný volný pokoj v křesťanských domovech, protože hostili několik mimoměstských návštěvníků, kteří přišli na shromáždění. Přátelský starý pár jim dal pokoj v jejich domě. Věděli něco o křesťanství. Manžel přečetl evangelium, ale pokračoval v uctívání model. Na jednom shromáždění během doby, kdy členové týmu byli v jeho domě, se manžel obrátil.

Jednoho dne řekl: „Takhle to nemůže zůstat! Musíme jít stejnou cestou.“ Spěchal domů říci své ženě, že byl spasen a že i ona musí poznat Pána. V té době jeden ze členů týmu přišel do místnosti. Manžel se k němu obrátil a řekl: „Pověz jí, jak být spasen. Řekni jí, jak Ježíš zachraňuje. Moje žena a já musíme jít stejnou cestou.“ Netrvalo dlouho, než i ona se narodila do nebeské rodiny.

Později řekl: „Jsem nový člověk. Staré věci pominuly. Žádné další kouření, žádné další pití vína, žádná sprostá slova z těchto rtů. Oba patříme Ježíši. Tento dům je jeho. Už tady nebude žádné pálení papíru a kadidla, žádné uctívání model. Ach, proč jsme našli pravou cestu v životě tak pozdě? Ale já Mu děkuji, že jsme ji našli!“

Během následujících dvou let byli čínští křesťané vnitřně nuceni zasáhnout neobrácené poselstvím věčného života. V jedné vesnici na venkově holčička, která byla spasená a naplněná Duchem svatým, viděla zjevení Ježíše na kříži. Začala mít starost o své rodiče a členy blízké rodiny, kteří byli formální, ale ne znovuzrození křesťané.

Misionář jí připomněl zaslíbení ze Skutků 16:31 a ona toto zaslíbení Páně přijala v jednoduché víře.

Během několika dní se také její rodiče a další členové rodiny stali pravými křesťany.

Probuzení zachvátilo všechny tři baptistické nemocnice. Několik zdravotních sester v nemocnici žen bylo spaseno a naplněno Duchem. Dokonce i uklízečky při své práci zářily a zpívaly chvály Pánu. Nemocní byli zachraňováni denně. Při jedné návštěvě nemocnice jsem se přesvědčil, že za tu zářivou atmosféru byl zodpovědný Bůh.

Na jedné škole byly naplněny Duchem dvě dcery biblických učitelek. Toužily svědčit svým vlastním rodinám. Jednou o víkendy šly s několika spolužáky 30 ti (10 mil) do své domovské vesnice. V neděli vydaly svědectví v církvi. Ti, kdo je slyšeli, se rozplakali a zanedlouho vyznávali své hříchy a hledali plnost Ducha svatého. Když to obdrželi, začali zase oni vyprávět své svědectví a probuzení se šířilo jako požár po celém venkově.

V řadě případů začalo svědčit služebnictvo. V jedné misijní stanici dva z misionářů měli zvláštní službu pro služebnictvo. Když jich bylo několik naplněno Duchem, jeden poznamenal: „Nikdy jsme si nemysleli, že by plnost Ducha byla pro nás! Mysleli jsme, že to je jen pro učitele a kazatele.“

Také oni začali svědčit a jeden dokonce poslal pro svou rodinu, ať přijedou z velké dálky ze západní provincie, aby také mohli slyšet evangelium.

V jedné škole byla stará kuchařka naplněna Duchem a strávila mnoho dní ve chvále a modlitbě, ale nikdy nezmeškala připravit jídlo včas. I když byla bezzubá a nepřijemná na pohled, radost z Pána, která byla vidět v jejích očích, povzbuzovala ostatní k hlubšímu odevzdání se Kristu. V sobotu vždycky šla spolu s mladšími dívkami do vesnice a svědčily.

V jedné škole dívky, jejichž jediným dědictvím byla zkaženost, způsobená po generace trvajícím modlářstvím, dostaly nový život a hluboké prožití Krista. V průběhu roku dívky uspořádaly evangelizační pásma a v neděli odpoledne chodily svědčit v okolních vesnicích. Jednou na jaře, když

začalo horké počasí, skupina šla pět mil. Cesta byla prašná a den nepříjemně horký, ale tato malá skupina školaček zpívala chvály během chůze a čas odpočinku trávila u cesty modlitbami za ty, kterým svědčily. Když se za soumraku vrátily, se zářícíma očima a hlasy rozradostněnými chválou, zjistilo se, že během celého dlouhého, horkého odpoledne děvčata nepřijala jedinou sklenici vody.

Z dívčí školy v Pingtu jsme přečetli zprávu: „Už nejsme jen škola, ale dům moci, který připravuje skupiny zachránců duší. Už nemáme učitele, ale muže a ženy, kteří v modlitbách dohlížejí na duchovní růst každého studenta. Už nejsme jen misijní škola, ale všechno je k Boží slávě!“

Stejná vítězná slova se objevovala ve zprávách z celé provincie. Skupiny dívek se svými učiteli vycházely v sobotu a v neděli a svědčily všude. Učitelé kázali na ulicích a v místních halách, když neměli žádné třídy. Zprávy byly dávány na denních večerních modlitebních schůzkách.

Dvanáctihodinová strážní modlitební služba byla udržována nadšeně v horní místnosti, dokud nebyla škola zavřená. Dívky přispívaly ze svých omezených finančních prostředků štědře na práci organizace mladých lidí. Na jaře jich bylo pokřtěno patnáct. V letním období absolventi a ostatní studenti, kteří studovali prázdninovou biblickou školu, byli svědky ženám na vesnicích a vedli modlitební shromáždění. Mnoho mladých lidí se vrátilo do svých malých vesniček v celé provincii a začali místní modlitební setkávání. Díky tomu mnoho slabých církví bylo obživeno.

Probuzení pokračovalo v Pingtu a jeho okolí. Srdce lidí byla plná chvály a díkůvzdání. Jedním z významných rysů probuzení bylo osobní svědectví. Lidé šli všude svědčit a říkali všem, s kým se setkali, o dívech, které pro ně učinil Pán. Křesťané si uvědomili, že jejich příbuzní a přátelé jsou ztraceni, a snažili se je získat pro Krista.

Pan Li, když byl obživen a uzdraven, stal se živým listem, co Bůh může udělat v životě pohana. Šel do každé domácnosti v městě s příběhem svého obrácení a modlil se neustále za čínské rodiny.

V některých společenstvích se nevelký počet křesťanů setkával každý den k modlitbám a studiu Bible. Modlili se za své nevěřící přátele, prosili, aby je Duch svatý usvědčil z hříchu. Pak se rozdělili do týmů a vyšli s poselstvím, že Ježíš přišel, aby zachránil hříšníky.

Tito pokorní čínští křesťané, jejichž rtů se dotklo Kristovo poselství, usilovali o to, aby byli dobrým příkladem, co Duch Boží dělá v jejich životech. Nikdy nepromarnili příležitost mluvit se ztraceným člověkem o jeho věčné duši. Malé děti, staří muži i ženy, lidé všech věkových kategorií, jejichž životy byly změněny, o tom svědčili.

Jednoho dne jsem pochopil něco důležitého. Náš Pán neomezoval svou práci na pastory nebo učitele nedělní školy nebo profesionální pracovníky církve. Celá církev, každý znovuzrozený věřící měl být svědkem. Když čínští křesťané skutečně prožili Ducha svatého, byli svědky s velkým nadšením! Viděl jsem tyto jednoduché, nevzdělané křesťany dělat věci pro Pána, které mnozí misionáři nebyli schopni dělat. Přišly mi na mysl pochybnosti o účinnosti našeho vzdělávacího programu. Znovu a znovu jsem se ptal sám sebe, jestli to není důmyslné vyhýbání se Duchu svatému?

Dalším důsledkem probuzení byl zájem o studium Bible. Misie nedokázala mít dostatek Biblí na skladě. Každý křesťan chtěl Boží slovo. Studovali je a brali s sebou do církve. Kromě pravidelného programu nedělní školy byly pořádány biblické hodiny a téměř všichni křesťané se jich zúčastnili.

V některých církvích se biblické hodiny konaly každý večer, jinde začali krátkodobé školy pro laiky, kteří chtěli více systematického studia Bible. Mnoho studentů z těchto krátkodobých škol přešlo do semináře.

Učil jsem na semináři několik let a měl jsem docela obavy, když před probuzením při zápisu klesl počet studentů na čtyři. V prvním termínu po začátku probuzení se zápis zvýšil na 25, druhým rokem na 45, pak 65 a 80. Více než 100 studentů bylo zapsáno v pátém roce a během pěti nebo šesti let se počet zvýšil na více než 150.

Kromě semináře jsme měli dvě biblické školy. Mnoho lidí, kteří nemohli navštěvovat řádnou denní biblickou školu, navštěvovali večerní. Studenti denní biblické školy studovali dopoledne a celé odpoledne svědčili. Velký počet ztracených lidí v naší oblasti byl získán pro Krista těmito studenty. Jednoho dne zřízenec místního obchodu přinesl nějakou látku jednomu z žáků. Student ho pozval do třídy a zřízenec přijal ten den Krista. Třída byla v tak velkém souladu, že když nespasený člověk přišel do třídy, aby poslouchal, modlitby ve shodě vycházely z každého srdce.

Jiný den přijel z velkého přístavního města ladič pian, aby opravil hudební nástroje misie. Jeden z mladých studentů, sám nedávno obrácený, dal ladičovi Bibli a zavedl ho do třídy. Než opravné práce na nástrojích skončily, byl muž zachráněn a naplněn Duchem.

Jeden z nejúžasnějších výsledků probuzení bylo, že udělalo to, co slovo „probuzení“ (v angličtině

revival, obživení) znamená. Obživilo duchovně mrtvé církve. Mnoho církví v Číně přestalo dodržovat bohoslužby, jiné se setkávaly pouze tehdy, když misionáři měli čas k jejich návštěvě. V důsledku probuzení se církve začaly setkávat pravidelně a většina z nich měla dokonce modlitební shromáždění v průběhu týdne. Když nebyl k dispozici žádný kazatel, bohoslužby vedli laici.

Účast v církvích se během několika měsíců mnohonásobně zvýšila. Ti, kteří chodili do církve, to mysleli s prací pro Krista vážně. Mnoho církví začalo kázat své členy. U těch, kteří neměli žádnou účast, se církev nejprve pokusila vzbudit zájem. Pokud se to nepodařilo, odstoupila od společenství s nimi.

V obtížně přístupné hornaté části provincie, kde sloužili pouze čínští evangelisté, došlo k velkému probuzení v jedné z církví. Když misionáři navštívili oblast deset let předtím, nebyli tam vítáni. Byli velmi zklamáni, že našli církevní dveře zavřené a nedostali povolení uspořádat shromáždění. Nicméně probuzení způsobilo, že muži a ženy zcela zaplnili kostel, aby přivítali misionáře.

Vedeni Duchem Páně, muži a ženy z církve šli do okolních oblastí a zvěštovali evangelium.

Nepotřebovali žádný dohled cizinců nebo jen povzbuzení od městské církve. Byli věrnými svědky a vzali zodpovědnost na sebe.

V Lungpingu byla jiná duchovně upadající církev, o které se soudilo, že je na zavření. Její členská základna se ztenčila na dva starce, ale ti zůstali věrní, scházeli se neděli co neděli ke čtení Bible a modlitbě. Když přišlo probuzení, tato mrtvá církev dostala nový život v Kristu.

Duch modlitby byl dalším zřetelným výsledkem probuzení. Lidé modlitbu milovali. Mnohokrát modlitební setkání trvalo dvě nebo tři hodiny. Modlitby nebyly dlouhé a monotónní, ale horoucí, někdy se slzami, vždy jako by ti, kdo se modlí, prostě mluvili k Otci s jistotou, že poslouchá. Bylo krásné slyšet je modlit se za sebe navzájem. Mnoho rodičů poznalo Pána skrze modlitby svých dětí a učitelé byli zachráněni, protože se za ně modlili jejich studenti.

Nebylo žádné levné rozhlašování modliteb za nemocné, ale jednoduše, s dětskou vírou se tito lidé modlili za nemocné a mnozí byli uzdraveni.

Během těchto dní jsme my misionáři pozorovali mnoho nadpřirozených věcí, ale změna v životech hříšných lidí zůstala pro nás největším zázrakem ze všech.

I když jsme nezdůrazňovali uzdravení jako důsledek modlitby, přesto během Šantungského probuzení k uzdravení v odpovědi na modlitbu docházelo. Bylo tomu tady stejně jako v Novém zákoně poté, co učedníci vyšli a všude kázali -Pán potvrdil jejich poselství znamením. V jedné zprávě jsme četli: „Viděl jsem muže, který se plazil jako červ, protože jeho nohy byly srostlé. Bůh okamžitě odpověděl na modlitbu víry. Protože tito prostí věřící čekali na Něho, maso se oddělilo, muž vstal a chodil, a nyní zvěstuje evangelium.“

V jiném městě starý muž umíral na tuberkulózu. Měl už připravenou rakev a oblečení do hrobu a lidé čekali na jeho smrt. Pak přišel evangelista a pomodlil se za něj. Muž najednou vyskočil a zakřičel: „Je mi dobře!“

Později prodal svou rakev a utržené peníze daroval na vybudování kaple. Několik dalších křesťanů také přispělo a členové církve si sami postavili budovu, což bylo něco téměř neslýchaného mezi čínskými lidmi.

Nikde ale nebylo uzdravení zdůrazňováno. Důraz byl kladen na pokání a vyznání hříchů. Důkaz toho, že je probuzení skutečné, byl vidět v proměněných životech, jak byli lidé nepřetržitě zachraňováni skrze živé svědectví těch, kteří obdrželi spásu z Kristovy usmířující smrti na kříži.

Jak se probuzení šířilo, připomnělo mi to práci v Samaří za apoštolských dnů. Modlitba víry za nemoci byla klíčem, který otevřel dveře pro evangelium.

Například mladá studentka byla neúspěšně léčena v prvotřídní fakultní nemocnici a poslána domů, protože se očekávalo, že bude žít jen krátký čas. Vyznání hříchu a modlitba víry ji nejenom vyléčila, ale ukázalo se to být svědectvím, potřebným k otevření celé oblasti pro křesťanskou práci.

V jiné obci byla žena položena ve svých pohřebních šatech a členové její rodiny stáli ve smutku. Dali jí do rukávů světle modrý sáček, který obsahoval dva druhy květin, vlasy a trní. (To se v Číně dělá, když už není žádná naděje. Váček má ochránit umírajícího, aby prošel kolem „psů podsvětí.“ Psi sežerou květiny a trny je mají zadržet.)

Právě když žena zavřela oči, přišla jiná žena, která byla spasena jen několik dní předtím. Řekla: „Ó, musíte se modlit k živému Bohu. On slyší modlitby!“

Šla k posteli a začala se modlit za ženu. Když se modlila, umírající žena otevřela oči a okamžitě jí bylo lépe. Věřící žena svědčila o síle evangelia a pak poslala pro starého muže, který byl zkušný v modlitbě. Rodina sama poslala pro misionáře. Celá rodina a velké množství dalších lidí bylo zachráněno. Okolo 20 lidí v obci bylo naplněno Duchem svatým.

V jiné obci se zdálo, že Duch Boží padl na lidi jako oheň. Poklekli před Pánem a prosili o odpuštění a spásu.

Křesťanský syn ženy v Pingtu, která byla uzdravena, byl zřízenec v obchodě v Tsingtau. Přišel domů, aby uviděl svou matku a radoval se s ní. Po setkání s ní, když viděl obnovený kostel a uvědomil si, že mnoho lidí bylo spaseno, znovu odevzdal svůj život Pánu.

Když se vrátil do velkého přístavního města, přesvědčil svého zaměstnavatele, aby mu dal čas jít svědčit pro Pána. První noc přišel nevědomky na modlitební setkání, kde někdo vyprávěl o uzdravení jeho matky. Vedoucí nebyl přesvědčen, že tato a další zprávy o uzdravení jsou pravda. Mladý muž rychle vstal, svědčil o uzdravující moci Pána a kázal těm, kteří přišli. Pokračoval ve svědčení pro Krista s nadšením, které je teď vlastní tolika křesťanům.

Manžel Číňanky, která byla uzdravena po osmnácti letech nemohoucnosti, učil v Chefoo. Jeho rodina mu telegrafovala a on se okamžitě vrátil domů, aby viděl svou ženu. Také on znovu odevzdal svůj život a začal kázat. Mnoho vesničanů bylo spaseno díky jeho službě.

K dalšímu zázraku došlo v souvislosti s uzdravením. Lékař z Pingtu, absolvent renomované misijní nemocnice, se vyjádřil, že kdyby se dva z jeho ochrnutých pacientů uzdravili, uvěřil by. Slyšel evangelium, ale připojil se k protikřesťanské politické straně a učinil veřejnou přísahu, že nikdy nebude mít nic co do činění s „cizím náboženstvím.“ Dva z jeho pacientů byli zázračně uzdraveni, jeden po osmnácti letech a druhý po osmadvaceti letech, kdy byli ochrnutí. Lékař, třesoucí se strachem a usvědčením, činil pokání a přijal Krista. Okamžitě začal osobně svědčit členům své bývalé politické strany.

Dalším výsledkem probuzení byl neustálý zpěv lidí. Zhudebnili biblické písně a jiná písma. Staří lidé, kteří neuměli číst nebo psát, se písně naučili zpaměti a zpívali je se zavřenýma očima, jejich těla se pohupovala v rytmu melodie a slzy radosti jim stékaly po tvářích. Bůh vzal pryč jejich smutek a dal jim novou píseň. Viděl jsem, že mnohé staré ženy, které nemohly udržet melodii, byly naplněny Duchem a zpívaly, že to znělo jako zpěv anděla z nebe.

Jedno z největších osobních požehnání, které jsem obdržel v probuzení, byl úžasný duch ve službách uctívání. Celé shromáždění se sklonilo v tichém rozjímání na dobu několika minut, a atmosféra se naplnila duchovní silou. Najednou se někdo začal modlit a chválit Boha. Uplynula hodina, než mohl začít mluvit kazatel. Usvědčení se stalo tak zřejmé, že kazatel prostě dával příležitost každému, kdo chtěl přijmout Krista, aby přišel, a vždy byla nějaká reakce, často velké skupiny. Věděl jsem, že to bylo přirozeným důsledkem ducha uctívání a vzývání, které provázely probuzení.

Také obřady se staly smysluplnější. Jeden misionář se vyjádřil: „Nikdy jsem nebyl tak požehnan ve svém životě, jako když jsem přijímal Večeři Páně s Duchem naplněnými čínskými bratry a sestrami v Kristu.“

Nebylo neobvyklé při slavení vidět lidi v slzách. Jak řekla jedna mladá vdova misionáři: „Z mých očí proudily slzy po celou dobu. Nebylo to proto, že bych byla smutná nebo radostná. Byla jsem pouze zlomená před Pánem.“

Křest dostal nový význam. Nevěřící, když byli svědkem křtu, často se dostali pod hluboké usvědčení. Často byly dávány pozvánky a výsledkem byla obrácení. Uvědomil jsem si, že jsem nikdy plně nepochopil význam uctívání, dokud jsem neviděl Ducha Božího, jak obnovuje srdce svého lidu.

Dalším důsledkem probuzení byla změna v životě křesťanů. Manželé a manželky, děti a rodiče, přátelé a sousedé, bratři a sestry dávali do pořádku vztahy s Bohem a mezi sebou. Tato změna byla tak zřetelná, že i nespasení lidé poznali, že probíhá něco neobvyklého.

Během zimy se obrátil mladý lékař. Stal se oddaným křesťanem, ale velmi mu bránila manželka, která se stala dívoce protikřesťanskou. Několikrát řekla, že by spáchala sebevraždu, kdyby šel do církve. Když doktorův dům navštívil evangelista, žena ho proklela.

Na závěr jednoho ze zvláštních shromáždění doktor vstal se slovy, že mu Boží Duch řekl, aby šel domů a vyznal své manželce hříchy, který před ní nikdy nepřiznal. Požádal nás, abychom se za něj modlili. Každý byl zvědavý, co se stane, až bude konfrontovat svou ženu, ale příští noc, k naší velké radosti, přišla na bohoslužbu s ním. Na závěr shromáždění doktor vstal, aby svědčil. Vyprávěl, jak se přiznal své ženě noc předtím. Jeho doznání, že byl hříšník a způsobil, aby jednala proti Bohu, zlomilo její odpor. Uzavřel svůj příběh tím, že je jeho velkou touhou vidět svou ženu spasenou, aby tak mohli být jedné mysli a srdce v Kristu. Slzy mu stékaly po tvářích, ruce vzpínal k ní a prosil ji, aby přišla z balkonu dopředu a poklekla s ním v modlitbě.

K velké radosti všech přišla dopředu a poklekla s manželem a všichni ostatní se modlili za její záchranu. Když se postavila na nohy, poznali jsme, že je změněnou ženou.

Poslední trvalý výsledek probuzení, který chci zmínit, bylo pozvednutí národních vedoucích. Před začátkem probuzení jsme měli potíže najít silné a spolehlivé vedoucí pro naše církve. Mnozí z nich pracovali jen krátce a pak si našli lákavější zaměstnání v obchodním světě. Ale během prvního roku probuzení jsme viděli velké množství lidí povolanych do služby. Zakusili nový a živý vztah s Pánem. A to pokračovalo i v následujících letech.

Mnozí z nich se stali silnými pastory a evangelisty. Někteří, pracující bez jakékoliv finanční pomoci, cestovali daleko do hor, aby vyprávěli svůj nový příběh všem, které mohli najít.

Jedním z nich byl pan Chiang Ki Yao, před probuzením formální křesťan, ale živý svědek po své nové zkušenosti s Pánem.

Tento pan Chiang, absolvent misijní školy v Pingtu, několik let cestoval po celé provincii a kázal na evangelizačních setkáních v církvích. Později se vrátil na svoji alma mater učit.

Poté, co byl obrácen, říkal, že nebyl šťastný jako evangelista, protože svědomí ho znepokojovalo, že bere plat za kázání Božího Slova, když mu ve skutečnosti nevěří. Byla pro něho velká úleva omezit se na školní výuku, protože alespoň světské předměty mohl učit s čistým svědomím. Později odešel z Pingtu a učil po nějakou dobu v Laichow, pak v Harbinu a nakonec v Dairenu.

Poté, co zůstal několik měsíců kvůli nemoci v Dairenu, byl nucen vrátit se domů. Krátce po jeho návratu se setkal v jedné církvi s probuzením. Někdo mu položil pichlavou otázku: „Jsi znovuzrozen?“

Upřímně odpověděl, že není, a zapojil se do živé debaty s kamarády ze školy, aby zakryl své pocity viny.

O několik týdnů později další řečník přinesl sérii poselství o plnosti Ducha svatého. Pan Chiang a jeho přátelé se zúčastňovali těchto shromáždění, ale bavili se tím, že si dělali legraci z kazatele a jeho poselství, a dokonce napodobovali některé z vnějších projevů práce Ducha mezi posluchači.

Pan Li, jeden z Chiangových přátel, prohlásil, že je to všechno mesmerismus a otevřeně se prohlásil za odborníka na toto téma. Jeden den ale vyšel z kaple a působil trochu divně. Pan Chiang si myslel, že je to znovu napodobování.

„Ne, to co jsem tentokrát našel, je pravé,“ řekl pan Li.

Pan Chiang ho pozorně sledoval během několika příštích dnů a musel připustit, že žádný mesmerismus nemohl zdůvodnit takovou životní změnu. V průběhu zbývajících shromáždění se cítil poněkud osamělý, protože nemohl sportovat se svým kamarádem, který trávil svůj volný čas čtením Bible a modlitbou. Kázání na něho příliš nepůsobil a sotva poslouchal.

Pak se jednoho dne dozvěděl, že mnoho lidí ve městě, včetně jeho dcery, se vážně modlí za jeho spasení. To se ho dotklo a začal poslouchat pozorněji. A konečně, na závěrečném shromáždění série, byl obrácen a ihned naplněn Duchem.

Od té doby Boží slovo se stalo ohněm v jeho kostech. Byl to tak pohlcující zájem o Boží slovo, že přečetl celé knihy Bible najednou, a během několika dní přečetl Bibli úplně celou. Rozvinul se v něm velký soucit pro ztracené a měl starost zvláště o ty, které sám kdysi připravil o víru v Boha.

„Jsem vrah,“ řekl. „Zdejší bandité způsobili smrt jen málo lidí, ale já jsem způsobil duchovní smrt mnoha lidí. Teď jdu navštívit všechna místa, kde jsem byl předtím, vyznám své bývalé nedostatky a předám evangelium těmto lidem. Je to můj první úkol. Jsem jejich dlužník a musím splatit dluh.“ A kamkoli šel, Boží moc šla před ním a mnoho z jeho bývalých přátel přišlo k poznání Krista skrze jeho svědectví.

Pan Chiang zůstal věrný své smlouvě s Pánem. Brzy se stal schopným učitelem Bible. Po několika letech byl pozván, aby se připojil k pracovníkům semináře a stal se jedním z vynikajících baptistických vedoucích v celé severní Číně. Dokonce i poté, co provincii ovládli komunisté, jsme dostali zprávu, že zůstal věrný Pánu.

Dalším vynikajícím vedoucím byl pastor Peter Wang, kterého jsem zmínil dříve jako tlumočnicka pro několik našich misionářů. Měl dobré postavení v Šanghaji. Když začalo probuzení, vrátil se do Hwanghsienu a Pán s ním začal mocně jednat ohledně jeho hříchů. Krátce nato byl naplněn Duchem svatým a stal účinným evangelistou.

Cestoval po celé Severní Číně a kázal na evangelizacích. Nechtěl brát plat a žil z toho, co mu církve daly na shromážděních. Kázal s mocí a stovky lidí byly spaseny jeho službou. Chodil všude, mnohokrát ušel dlouhé vzdálenosti do malých venkovských kostelů, kam nevedly cesty, a musel se tam dělit o nejnuznější potraviny s křesťany, žijícími v bídě. Ale nikdy si nestěžoval a byl vždy šťastný.

Dalším vynikajícím vedoucím, který vzešel z Šantungského probuzení, byl pan Kiang Fang Nan, bohatý muž z Hwanghsienu, který byl křesťanem po mnoho let. Poté, co se stal křesťanem, měl mnoho pokušení. Bylo zřejmé, že Satan chtěl, aby pan Kiang závisel na svém vlastním uznání, postavení a bohatství.

Přirozeně se mu líbila jeho dobrá situace ve světě a Satan mu dal oficiální postavení ve městě. Tam se stal finančně propojený s mnoha lidmi, propojený tak vážně, že kvůli tomu musel z města uprchnout. Uvědomil si, že ve světských záležitostech nejednal správně, a snažil se napravit svou chybu. Právě v tomto okamžiku jeho života začalo probuzení. Pan Kiang byl mezi těmi, které nejvíce zasáhlo.

Po dobu jednoho týdne s ním Boží Duch pracoval a působil stále silněji, až se v pondělí druhého týdne dobrovolně poddal Pánu. Později přiznal, že za ten jeden den vyplakal víc slz, než předtím za celý život. Po celý den jen plakal a vyznával své hříchy před Hospodinem. To odpoledne šel na shromáždění a učinil vyznání před celou skupinou, prosil o odpuštění církev a ty, kterým, jak věřil, ublížil. Byl zcela očištěn od viny a pokoj a radost přišly do jeho srdce.

Té noci navštívil modlitební setkání a požádal Pána, aby ho připravil na plnost Ducha. Dvacet lidí se k němu připojilo a modlili se celou noc.

Protože jsem musel další den odvézt děti misionářů do čínské školy ve vnitrozemí, šel jsem brzy spát. V 5 hodin ráno mě náhle probudil pocit, že přítomnost Ducha svatého přikrývá náš dům jako deštník.

Vstal jsem a okamžitě se oblékl. Šel jsem dolů s vědomím, že Duch svatý mě vede. Místo toho, abych šel do své kanceláře, šel jsem k předním dveřím a tam stáli dva muži. Jedním z nich byl pan Kiang, druhý byl Dr. Chu z nemocnice. Pozval jsem je dovnitř. Říkali, že je Pán sem poslal, aby se se mnou modlili za plnost Ducha svatého. Řekl jsem jim, aby šli do mé kanceláře k modlitbě. Modlili jsme se asi hodinu, když jsem se musel jít připravit, abych vzal děti do školy. O pár minut později jsem uslyšel hluk, který otřásl celým domem. Běžel jsem zpátky do své kanceláře. Pan Kiang, velký muž, byl sražen na zem, ležel tam a jen chválil Boha. Dr. Chu klečel u stolu, s andělským jasem na tváři, a tiše se modlil. Od té doby byl pan Kiang jiný člověk. Stal se pokorným a milujícím. Pán ho později povolal, aby kázal. Ačkoli nikdy nebral plat, cestoval po celé Severní Číně a Mandžusku a kázal potřebným lidem. Vytrpěl mnoho těžkostí, ale zůstal věrný. Během patnácti let věrného kázání získal mnoho lidí pro Pána.

Výsledný dojem, který Šantungské probuzení zapsalo do mé duše, přetrvává ve mně ještě dnes. Po celé provincii Šantung jsem navštěvoval vesničky a statky. Všude, kam jsem přišel, jsem nacházel známky probuzení. Kostely byly plné jako nikdy předtím. Návštěvnost se znásobila. Církevní sály musely být rozšířeny, aby pojmyly davy, někdy dosahující počtu tisíc lidí.

Cítil jsem zvýšenou duchovní vitalitu mezi křesťany. Svědčili o očištění od hříchu. vzdali se zvyků a mravů, které kdysi ovládaly celý jejich život, a rozvinuli silný křesťanský charakter.

Objevil jsem nebezpečí a klam, které vnesli do církve mnozí členové, kteří nikdy nebyli spaseni.

Pastoři, jáhni a jiní se naučili, jaký je rozdíl mezi profesí a oddaností. Jaký to byl pohled vidět je, jak hledají skutečnou zkušenost obživení!

Všude, kam jsem přišel, křesťané byli horliví, aby hledali ztracené a získali je pro Krista. Počet věřících členů církve se brzy násobil a mnozí z nich se stali znepokojenými, že ostatní poznali nově nalezenou radost a pokoj.

V předchozích letech bylo obtížné získat zájem a pozornost ztracených lidí. Nyní, pod silným vlivem Ducha Božího, který převládl po celé severní Číně, se nevěřící sami, ze své vlastní iniciativy, ptali na cestu spásy.

Přes celou provincii byly obnoveny vztahy těch, kdo v sobě drželi proti někomu zášť nebo byli žárliví a záviděli svým přátelům. Pod vlivem probuzení křesťané otevřeně přiznávali své chyby a modlili se za sebe navzájem. Osobní a rasové problémy mezi misionáři a čínskými křesťany se rozplynuly.

Poznání ohavnosti hříchu bylo hluboké. Nesčetné tisíce lidí se vzdaly svých model. Dokonce i misionáři přiznávali lži a drobné krádeže a jiné hříchy, které zastiňovaly jejich životy a pronásledovaly je po celá léta.

Také bylo docela zřejmé, že probuzení sáhlo do peněženek čínských křesťanů. Měli hlubokou radost a spokojenost v dávání. Už nebylo obtížné získat dostatek prostředků pro práci. Mnoho církvi se stalo finančně soběstačnými.

V polovině třicátých let Dr. M. E. Dodd, tehdejší prezident kongresu jižních baptistů (Southern Baptist Convention), cestoval po Orientu.

Takto zhodnotil Šantungské probuzení: „Velkolepé vyvrcholení naší práce v Číně přišlo v Chengchow, provincie Honan, kde misionář-evangelista z Šantungu vedl mimořádná shromáždění. Je tam velké probuzení. Bylo to Šantungské probuzení, které se šířilo v provincii Honan. Něco z Šantungského probuzení jsme již viděli v Tsinanu, Pingtu, Hwangsienu a Chefoo.

Toto takzvané Šantungské probuzení je duchovní hnutí obrovské síly, které probíhá v severovýchodní Číně po více než tři roky. Odpovídá poměrně výrazně probuzení ve Walesu v posledních několika desetiletích a dalším historickým probuzením v biblických a pobiblických dobách.

Něco o Šantungském probuzení jsem slyšel před odjezdem z Ameriky. Bodře jsem řekl své církvi, která mi tak velkoryse odhlasovala půlroční volno, že kdybych zjistil, že je na Šantungském probuzení něco podobného zprávám, které jsem slyšel, možná se už nikdy nevrátím. Když jsem se tam dostal a pozoroval a také prožil něco z jeho síly, cítil jsem se jako Petr na hoře Proměnění: „Pane, je dobré být tady, dovol nám postavit svatostánek a zůstat.“ Ale zároveň jsem cítil, že mnohem vhodnější a užitečnější by bylo přivést s sebou do Ameriky tolik ducha probuzení, kolik jen můžu.

Když jsem skončil kázání na bohoslužbě v Kaifungu, stará žena hodila trochu peněz na pódium. Zeptal jsem se tlumočnicka, proč to udělala. Řekl, že pravděpodobně očekávala, že bude vybírána sbírka, a když žádná nebyla, chtěla přesto nějak dát své peníze. Pořád na nás volala, abychom si je vzali. Překladatel naznačil, že to bylo určeno pro mě. Požádal jsem ho, aby šel se mnou podívat se, co má na srdci. Žena žádala, aby tyto peníze byly uloženy na její účet hříchu. Účet hříchu, co to je? Vzala vázu z obchodu bez zaplacení, a v probuzení byla tak usvědčena ze svého hříchu, že ho chtěla napravit. Vrátila se do prodejny, aby zaplatila čtyřnásobek ceny vázy, ale obchod byl uzavřen a obchodník byl pryč. Nemohla ho najít, ani někoho z jeho lidí, a tak chtěla dát tyto peníze do církevní pokladny, protože je nemohla vrátit právoplatnému majiteli.

Ptal jsem se, jestli je to obvyklé, a byl jsem ujištěn, že se to děje téměř každou bohoslužbu. Pastor mi řekl, že vrací fondům jižního semináře peníze, které získal z pomoci studentům falšováním svých finančních potřeb.

Kazatelé, jáhni, členové církve se přiznali církvi, že tvrdili, že dávají desátky, ale ve skutečnosti loupili Boha. Někteří z nich teď doplácí až 600 dolarů za dlužné desátky. Tyto věci jsem viděl a slyšel a ještě mnohem více jsem se dozvěděl od čestných a upřímných, důvěryhodných křesťanských mužů a žen.

Výstřelky? Přemrštěné? Ano, kdykoliv pokračuje práce milosti, Satan je vždy přítomný mezi syny Božími. Snaží se zničit tuto práci nejprve výsměchem a pak jejím napodobováním.

Když Satan nemůže karikováním Boží dílo zesměšnit, bude co nejvíc podvádět jeho napodobováním. Satan pozoruje, jak dílo Kristovo zlepšuje osobní i společenský život, pozvedá kulturu a násobí fyzické pohodlí, a chce zajistit to samé, ale bez přijetí obživení nebo spasení.

Jinými slovy, Kristus a Satan pracují v přesně opačných směrech. Kristus nejprve vytvoří změněný život a pak pracuje směrem k lidskému zdokonalení ve všech věcech. Satan začne s lidským zdokonalením, snaží se o co největší fyzické pohodlí a duševní úspěchy ve společenské kultuře, jak jen je to možné, s podmínkou, že nedojde k žádnému obživení, žádnému spasení duše.“

Dr. Dodd byl velkým požehnáním pro nás všechny. Věděli jsme, že až se vrátí mezi naše jižní baptisty v

Americe, podá pravdivou výpověď o tom, co se vlastně stalo v Šantungu.

EPILOG

Když se zprávy o Šantungském probuzení dostaly do jiných částí Číny, do Orientu a Spojených států, někteří lidé začali zpochybňovat pravověrnost naší misie. V roce 1935 byl Dr. C. E. Maddry, nově zvolený sekretář rady zahraniční misie, požádán, aby prošetřil praktiky Severočínské misie.

Dr. Maddry přijel do Chefoo právě včas na výroční konferenci. Po několika setkáních nám řekl: „Do Ameriky přišly zprávy, že Severočínská misie v tomto probuzení zašla do extrémů. Moje rada mě požádala, abych to prošetřil. Co k tomu můžete za sebe říct?“

Na celou skupinu padlo hrobové ticho. Pak Dr. W. B. Glass, vážený profesor našeho severočínského semináře, vstal a řekl velmi vážně: „Dr. Maddry, řeknu vám, co jsem viděl. Víím, že v naší misii v posledních pěti letech pracuje Bůh.“

Pak mu řekl, že každoročně byly pokřtěny tisíce lidí. Uvedl růst semináře od zápisu čtyř studentů až na více než sto, a jak se návštěvnost i členství v církvích téměř zdvojnásobily, mnohé se staly soběstačnými. Zmínil modlitební shromáždění a studium Bible, které se staly smysluplnými, domovy, které se staly skutečně křesťanskými a mnoho dalších změn, které přineslo probuzení.

Ostatní to dosvědčili. Slyšeli jsme slečnu Pearl Caldwellovou, slečnu Doris Knightovou, paní Jane a Florence Lideovy, Dr. Franka Connelyho, Dr. Johna Abernathyho, pana J. W. Moora, slečnu Marthu Franksovou, slečnu Berthu Smitheovou, slečnu Bonnie Rayovou, Dr. Franka Lideho, Dr. N. A. Byrana. Pak jsem se mu já snažil říct, co jsem viděl. Nic jsem nezatajil. Řekl jsem mu, že ďábel se snažil ovládnout celou Čínu, ale my jsme viděli, jak ho překonala moc Ducha.

Naše setkání trvalo téměř celé odpoledne a než skončilo, Dr. Maddry byl v slzách. Vstal a řekl: „Bratři a sestry, jedu domů a řeknu mé radě, že Bůh se prochází uprostřed Severočínské misie, a raději bychom měli brzdit s kritikou.“

Další vedoucí jižních baptistů později znovu zopakoval hodnocení Dr. Maddryho, když řekl: „Přeji si, aby každá církev, která je nějakým způsobem spojená s prací jižních baptistů, mohla mít právě takové probuzení, jaké přišlo v Severočínské misii!“

To je také moje modlitba za Ameriku. Ve středu nepokojů, protestů a veškeré nespokojenosti produkovaných naší složitou společností, moje srdce se často vrací do Šantungu. Má duše je obnovena, když zachytím záři duchovní extáze, která je spojená s tou dobou mého života. Pak se odlesk té záře vytrácí a já vidím, že jsem v jiné zemi, mé zemi, která potřebuje Boží dotek pro své bezmocné církve, belhající se se svým nedostatkem duchovní moci.

Jestli velké duchovní probuzení nezachvátí naše církve, je jen malá naděje pro náš národ. Taková obnova nemusí mít přesnou podobu Šantungského probuzení. Ale všechna probuzení zaznamenaná v Písmu svatém následovala obecný vzor. Nejprve došlo k úpadku duchovní síly v Božím lidu. Pak přišlo uvědomění si zoufalé potřeby. Vždy následovaly hluboké usvědčení z hříchu a bolestné modlitby.

Nakonec bylo nutné odvrácení se od vši špatnosti a světskosti.

To je způsob, jak se to stalo v Šantungu, když Bůh dodržel svou smlouvu se svým lidem. Čeká na nás, abychom Ho to nechali udělat znovu v Americe.